

Düzen siyasetinde değil sınıf siyasetinde “birleşe birleşe kazanacağız!”

Sayfa: 9

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2023 / Sayı: 162 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Çerkezköy Parex, Silivri Saadet Gıda fabrikalarından, Çayırova MKS ve Eskişehir Atışkan Yapı grevlerinden, Gebze'den metal ve kafe, Tuzla'dan tersane işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

İŞÇİ SINIFI DEPREMDE,

DAYANIŞMADA, KAVGADA TEK YÜREK!

Bu düzene verecek canımız, kaptıracak hakkımız, düzen partilerine atacak oyumuz yok!

Deprem çok şiddetliydi, sarsıntı büyüktü, şehirlerimizi yıkan, on binlerce insanımızın canını alan ise kâr ve rantı insan canının bile önüne koyan kapitalist düzen oldu. Nasıl işyerlerinde kâr için alınmayan önlemler yüzünden yaşanan kazalara iş cinayeti diyorsak, depremde yaşadığımız da bir katliamdır. Bu katliamın tetikçisi müteahhitler ise suç ortağı da sermaye düzeni ve iktidardır. Ve hepsi karşımıza çıkıp timsah gözyaşları dökerek “Türkiye tek yürek” yalanını söylemektedir.

Tek yürek olan bir Türkiye varsa o emeğin Türkiye'si'dir! Deprem haberini alır almaz bölgeye koşan, can kurtarmak için en riskli yerlere dalan madencilerin, yardım toplamak için fabrikasında işyerinde seferber olan işçilerin, cebindeki son parayı depremedelere gönderen yoksul emekçilerin Türkiye'si'dir. Bu Türkiye iktidar sahiplerini, sermayeyi, para babalarını, emperyalistleri korkutmaktadır.

Diğer yandan Türkiye sermayenin elinde, düzen siyaseti aracılığıyla bin parçaya bölünmektedir. Bir kez daha milliyetçilik, ırkçılık, mezhepçilik sermaye düzeninin hizmetindedir. O kadar ki, deprem olalı beri bölgeye yardım için seferber olan Bursa halkını bir futbol maçında depremi yaşayan illerden Diyarbakır temsilcisine karşı ırkçı provokasyonlarla kışkırtmaya çalıştılar. Depremde katliamı yaşayan bir halka karşı NATO mahsulü kontrgerillanın işkence ve

cinayetleriyle özdeşleşmiş katillerin-beyaz Torosların pankartlarını açtılar.

Bursa'da Renault fabrikasında o arabaları Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Alevi, Sünni işçiler birlikte üretti. O Toroslarla kaçırılıp işkence görenler ve katledilenler sadece Kürtler de değildi. Ekmek mücadelesinin öncüsü işçiler, sendika liderleri, hürriyet için mücadele eden gençler, kadınlar, Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Çerkeziyle, Alevisiyle, Sünnisiyle bu barbarlığın hedefi oldular. Sınıf bilinçli metal işçileri bizim kavgamız din, dil, ırk kavgası değil ekmek kavgası diyor! Emperyalistler, patronlar, para babaları ve onun emrindeki istibdad rejimi ise “bu halk bölünmeli, parçalanmalı, birbirine düşman olmalı” diyor...

Biliyorlar, birlik olan bir halka boyun eğdiremezler, işini, aşını, haklarını gasbedemezler. 1999 depreminden bir hafta sonra mezarda emeklilik yasasını meclisten geçiren aynı kapitalist barbarlıktır bu. Bugün depremin enkazını fırsat bilip kıdem tazminatına saldırmıyorlarsa iki ay sonra seçim olduğundandır. Emin olun saldıracaklar. 1999'da Ecevit, Bahçeli, Mesut Yılmaz vardı. Bugün Tayyip Erdoğan var. Yarın o ya da başkası olur. Yanına Bahçeli'yi ya da Akşener'i almış olur. Ya da bayrağı Kılıçdaroğlu ve Babacan devralmış olur. Saldıracaklar! Aşımıza, işimize, haklarımıza saldıracaklar!

İstibdad grevleri yasaklayarak, patronlar işten atarak, Anayasa, yasa, hak, hukuk tanımadan sendikal hakları çiğneyerek bugünden başladılar. Metal işçisi grev yasağını grev yaparak yırttı attı. İnadına sendika diyerek. Birleşerek, mücadele ederek, fabrika işgalleri, grevler, direnişler örgütleyerek bu mücadeleyi daha da yükseltmeliyiz. MKS, Mata, Tüvtürk ve mücadeleye giren her işçiye sahip çıkmalı ve omuz vermeliyiz! İstibdada karşı ekmek mücadelesini hürriyet mücadelesiyle birleştirmeliyiz... Bizi bölen paramparça eden ırkçılığa, mezhepçiliğe, erkek egemenliğine prim vermeliyiz! İşçilerin birliğini hakların kardeşliğiyle perçinlemeliyiz. Ve bu yolda etiketi ne olursa olsun sermayenin hiçbir partisine asla ama asla güvenmemeliyiz! Düzen siyasetinin bir günde depremi nasıl unuttuğunu, memleketin gündemini nasıl toza dumana katıp karıştırdığını, halkın bilincini provokasyonlarla nasıl zehirlediğini gördük. Devamını ve fazlasını da göreceğiz. Bölünmeyeceğiz! Unutmayacağız! Affetmeyeceğiz!

Depremde yitirdiğimiz insanların tek tek hesabı sorulmalı, sermayenin çakallarına en ufak bir hakkımız kaptırılmamalı! Düzen siyasetinin tüm masaları işçi sınıfının yumruğuyla dağıtılmalı. Ekmek ve hürriyet için tek kazanacak aday var o da işçi sınıfı!

5 Levent Dölek: İşçi sınıfı gardını indirmemeli!

7 Deprem ve sermayenin mülkiyet hakkı

11 Sungur Savran: Yedi Kocalı Hürmüz

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Sınıf dayanışmasını yükseltiyoruz, sıra iktidar olmakta!

Depremi ilk günlerinden itibaren işçiler, emekçiler ve diğer gönüllüler depreme bambaşka bir refleks gösterdi. Devletin kurtaramadığı birçok hayatı maden işçisi kurtardı. Enerji sektörü işçileri gidip trafoları tamir etti. Farklı sektörlerden işçiler arama-kurtarma çalışmalarına katıldı. Bölgeye temel ihtiyaçların ulaştırılmasında inisiyatif aldı, gönüllü olarak deprem bölgesinde çalıştı. Biz de Chen Solar işçileri olarak fabrikamızda topladığımız giysileri ve nakdi yardımı sendikamıza ulaştırdık. Depremi ilk gününden itibaren deprem bölgesinde yeterince çadır

yoktu. Afet çadırı bulmak ülkenin depremden etkilenmeyen bölgelerinde de çok zor. Bunun üzerine fabrikamızdaki bakımçı arkadaşlar malzemeleri alıp ihtiyaç olan yerlere çadır kurabileceklerini söylediler. Gerekli malzemelerin bir kısmını fabrikadan topladığımız para ile aldık, bir kısmını da yardımda bulunmak isteyen tanıdıklardan temin ettik. Bakımcı arkadaşlar bir plan oluşturdular. Topladığımız malzemelerle 4 arkadaşımız Hatay'a gidip çadır kurdular.

Depremi üzerinden 1 ay geçmesine rağmen hala insanların çadıra muhtaç olmasının

sebebi kapitalist özel mülkiyettir. Kârlarını insan yaşamından daha önemli gören patronlar ve onların iktidarlarıdır. İşte bu yüzden bizim bir sonraki depremde enkaz altında kalmamak için yapmamız gereken sınıf mücadelesini yükseltmektir. Ancak biz işçiler iktidarı ele geçirirsek insan yaşamı bir avuç patronun kârlarından daha değerli olacak ve insanlar gerçek anlamda depreme dayanıklı evlerinde güvenle oturabilecekler. Yaşasın sınıf dayanışması! Yaşasın işçilerin birliği!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Yeniden birlik olmaya başladık, mücadelemizi büyüteceğiz

Merhaba yoldaşlar, yaklaşık 4 ay önce sendikal örgütlenme yapan öncü arkadaşlarıma destek verdiğim için işten atıldım. Direnişimiz başarıyla sonuçlandı ve bazı arkadaşlarımızla beraber işe iadelerimiz gerçekleşti. Patronların süreci uzatması sebebiyle dışarıda hala işe alınmayan arkadaşlarımız var. Ben 2 aydır çalışıyorum ve çıkıp girdiğim süre boyunca içeride değişen çok şey olmuş. Firmanın aynı sektörde başka bir fabrikası daha var, o fabrikanın kapanması ile birlikte oradan toplu işçi alımı yaparak yerlerimizi doldurmaya çalışmışlar. Öncü ve örgütlenmemize yardım eden, bu mücadeleyi beraber omuzladığımız arkadaşlarımız atıldıktan sonra yerlerimize işe alınan insanlar henüz mücadelemizi bilmiyorlar, yönetime karşı verdiğimiz kavgayı bizimle tecrübe etmediler. Bu tabii ki patronların işine geldi, işçiler birbirine yabancı.

Bu arada yetki itirazını geri çektiydik, toplu sözleşme sürecindeyiz. Görüşmeler resmi olarak devam etse de sanki sen-

dika içeriye hiç girmemiş gibi tavırlar sergileniyor. Mesai ve sayı baskısı her geçen gün artıyor. Eski ekipten çalışıp emek vererek liderlik gibi pozisyonlar edinmiş işçi arkadaşların performans sebebiyle denerek pozisyonu keyfi şekilde düşürülüyor. İşinde usta olmuş eski işçiler yeni açılan pozisyonlardan faydalanamıyor, kasıtlı şekilde diğer fabrikadan kendi adamları diyebileceğimiz yönetici transferi yapıyor. Hak

gaspı devam ediyor, şimdilik. Zafere sonuçlanan bir direnişin ardından hala düzenin olmadığı, mobbinglere maruz kaldığımız bir fabrikada çalışmak her ne kadar üzücü olsa da kırılmamaya, birlik olmaya devam ediyoruz. Çünkü biliyoruz ki kazanılmış bir mücadele var. Biz işe iadesi olan öncüler yeniden birlik, beraberlik örgütlemeye başladık. Herkese nasıl kazandığımızı anlatıp, mücadelemizi büyüteceğiz.

MKS grevinden bir işçi

Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Arkadaşlar merhaba,

Ben MKS'de çalışan bir işçiyim. Bundan dört sene önce fabrikamızda örgütlenmek için Birleşik Metal (DİSK) sendikasına üye olduk. İş yerinde daha iyi şartlarda çalışma alanı hayatımız boyunca daha iyi bir yaşam için sendika yetki kazandı. Bundan önce sarı sendika dediğimiz Öz Çelik-İş Sendikası bizi yıllardır sömürerek bizi kandırdı. İşveren de buna dahil oldu. Birleşik Metal gelmeden iş yerinde değişiklikler oldu. Sıcak su, yemek vb. şeyler düzelmeye başladı. Toplamda 53

kişi üyemiz vardı Birleşik Metal'e fakat patron yani işveren baskısıyla bizi dinlemeden 35 kişiyi işten attı. Bütün olumsuzluklara rağmen dik durduk yılmadık yenilmedik direniş gösterdik. Greve çıktık. Mücadelemizi sürdürüyoruz. Diğer arkadaşlar korkup işveren tarafından baskı yiyor bize katılma cesaretini gösteremediler.

Umarım bu onurlu mücadelemiz başarı ile sonuçlanır. Tüm arkadaşlarımız hak ettiği yere gelir. Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Gebze Smart Solar fabrikasında bir işçi

Ekmek kadar su kadar önemli: İşgal, grev, direniş

Dostlar merhaba. Bir buçuk yılı aşkındır dört yüzden fazla işçi arkadaşımızla Smart Solar fabrikasında verdiğimiz mücadelenin bir hukuki durağını daha atlattık. Patronun itiraz ettiği yetki mahkemesini kazandığımız halde yasaların patronlara kıyak geçtiği istinaf mahkemesinin de Şubat ayının son gününde lehimize sonuçlanmasıyla mücadelemize bir tuğla daha ekledik. Ancak patronlara verilen kıyak biter mi? Bu hukuki mücadelede patronların üçüncü itiraz hakkı daha bulunuyor o da Yargıtay süreci. Bu mahkemelerin uzatılması görünürde hukuki ve bürokratik sıkıcı işler olarak görülebilir ancak bunu bir de yaşayan işçiye sormak lazım. Zaten ülkemizde bu hukuk trafiğine takılıp da sendikal mücadelede patronların saldırısına uğrayan, işsiz kalan, 25/2 maddelerinden kara listeye alınan, başka bir fabrikaya girerken kırk takla atan binlerce işçi var.

Bu işçi düşmanı, patron dostu mahkeme sürelerinin uzatılma hamlelerinde patronlar işçileri işten atmakla tehdit ediyor, öncü işçileri direkt işten atıyor ve araya giren yıllarda fabrikada

bu mücadeleye giren işçi ile sendikal yetkiyi karşılayan işçiler farklı işçiler oluyor. İşte biz Smart Solar işçileri ilk önce işten atılan arkadaşımızı işgalimizle geri aldık, baskılara karşı fabrika içerisinde eylemler yaparak direniş bayrağına leke sürmedik ve şimdi de hikâyenin sonuna yaklaşıyoruz. Eğer patron Yargıtay'a gider ve orada da lehimize sonuç alırsak (aksi örneği yok) grevimize de hazırlanacağız.

Bizler Türkiye işçi sınıfının gerek geçmiş gerekse yakın zamanda vermiş olduğu mücadelelerden tecrübeleri okuyarak haklı mücadelemizi başarıyla sonuçlandırmak ve sınıfımızın tarihine kısa da olsa bir paragraf sığdırmaktan başka bir şey istemedik. Çok çalışın değil, çok mücadele edenlerin onurlu bir çalışma ortamı kazanabileceğini hep söyledik ve şimdi de ispatlıyoruz. İşgal, grev, direniş sloganının da sadece işçi eylemlerinde atılan bir slogan değil, işçilerin ekmek kadar su kadar ihtiyacı mücadele araçları olduğunu da bu gazetenin okurlarıyla birlikte görmek ve yaşamının gururu içerisindeyiz.

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

20 yıldır bu ülkeyi yönetenler en az yıkılan binaları yapan müteahhitler kadar suçludur

Ülkemiz 6 Şubat'ta çok büyük bir felaket ile sarsıldı. Sadece binalar yıkılmadı. Devletin kurumları da birer birer yıkıldı. Kızılay'dan TSK'ya, AFAD'tan sağlık hizmetlerine birçok devlet kurumunun çaresiz ve etkisiz kaldığına şahit olduk. Resmi rakamlara göre 45 bin'den fazla vatandaşımız hayatını kaybetti. Binlerce bina çöktü. Aynı zamanda tek adamın yetkileri eline topladığı kendini çok kudretli gösteren baskıcı rejim de çöktü.

Depremle ilgili birçok şey söylendi. Söylenilebilir ama yitip giden hayatlar geri gelmeyecek. Bilimden uzak toplumların yıllarca böyle

acılar yaşaması kaçınılmaz oluyor. Bazı gelişmiş ülkelerde bu şiddette depremlerden ölenlerin sayısı yüzü bulamazken, bizim on binlerce insanımız hayatını kaybediyor ve birileri buna kader diyor. Kader diyen kişiler yüzlerce koruma ve zırlı araçlar ile geziyor. Baskı rejiminin devletin elindeki kurumları nasıl bitirdiğini, tükenmiş ve aciz durumda olduğunu gördük. 1999 Kocaeli depreminden sonra bir adım bile yol alınmamış.

20 yıldır bu ülkeyi yönetenler en az yıkılan binaları yapan müteahhitler kadar suçludur ve hesap vermek zorundadır. Peki bunları

kim yargılayacak kim hesap soracak 1999 depreminden sonra kaç müteahhit, kaç belediye başkanı, kaç siyasetçi yargılandı veya ceza verildi? Şimdi de hiçbir şey değişmeyecek. Bu durumda gelecek seçim çok daha önemli bir hâl alıyor. Hükümet istifa seslerine bile dayanamayan ve sert önlemler alan bir yönetim tekrar seçilirse adalet, özgürlük kavramlarını iyice yok edecek. Daha da faşist bir yönetim sergileyecek.

Tofaş'ta Türk Metal sendikasının üyesi işçiler olarak gerek sosyal platformlarda gerekse yüz yüze bir istek de bulduk. İşçilerden kes-

len bu ayki sendika aidatı depremlere bağışlansın diye talepte bulduk. Hiçbir şekilde geri dönüş olmadı. Türk Metal sendikası

da bu beklenirdi. Türk Metal sendikası bürokratları da istibdad rejimi de yıllardan beri bizim başımıza felaket oldu!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

İşçiler olarak kendi siyasi gücümüzü oluşturmalıyız

Merhaba yoldaşlar, ben Chen Solar'dan bir işçiyim. 6 Şubat tarihinden beri gözümüz kulağımız deprem bölgelelerinde. Resmi rakamlar 45 bin ölümden söz ediyor ama bunun gerçeği yansıtmadığını bilmek için kâhin olmaya gerek yok. Deprem doğal bir afet olabilir ama bu kadar ölüme sebep olan deprem değil, tedbirsizliğin ta kendisi. Rant için yapılan imar planları, denetlenmeyen müteahhitler, geç başlayan arama kurtarma çalışmaları bizi bu duruma getiren asıl sebeplerdir. Enkaz altındaki yakınlarımızın seslerini duymalarına rağmen onlara yardım edememenin çaresizliğini yaşayanlar, buna

sosyal medyadan veya birebir şahit olan bizler, yönetenlerin özellikle kritik ilk üç günde ve sonrasında bu memleketin insanını nasıl yalnız bıraktığını unutmayacağız. Mutlaka hesabını soracağız!

Herkesin öfkesi birikmiş durumda. Fakat biz bu enkazın hesabını AKP'yi devirmek için bir araya geldiğini iddia eden Millet İttifakı'nı destekleyerek mi soracağız? Müteahhit bir belediye başkanını 6'lı masaya

kabul ettiremediği için masadan ayrılmanın eşğine gelen Meral Akşener'in bulunduğu bir ittifaka güvenerek mi soracağız? Bünyesinde Ersin Arıoğlu gibi büyük müteahhitleri barındıran, başta Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı adaylığı olmak üzere her türlü usulsüzlüğe sessiz kalan CHP'yi destekleyerek mi hesap soracağız? Bunca olandan sonra Hatay Büyükşehir Belediye Başkanı Lütfü Savaş'ı görevden almayan CHP mi bizim hakkımızı savunacak?

28 Şubat'ta MKS Transformör işçileri greve çıktı, ek zam talebiyle eyleme geçen Mata işçileri için 1 Mart'ta kalabalık bir basın açıklaması

yapıldı. Sanayi işçisinin ekonomik krize işgalle, direnişle gösterdiği tepkiye halkın hükümete ve sermayeye deprem konusundaki tedbirsizliklerinden kaynaklanan öfkesi eşlik ediyor. Bu durumun işyerlerinde, sokaklarda güçlü bir yansıması olacağını düşünmek şaşırtıcı değil. Fakat bu tepkiyi hesap soracağımız kadar ileri götürmenin yolu işçinin, emekçinin kendi özgücüne yaslanmasından, Millet İttifakı'nı desteklemekten değil de kendi siyasi gücünü oluşturmasından, konu cumhurbaşkanlığı adaylığı ise kendi bağımsız adayını çıkarmasından geçiyor. Haklı olan on milyonlar, mutlaka kazanacağız!

OYAK Renault fabrikasından bir işçi

Sermaye düzenini birlikte yıkalım enkazını da birlikte kaldıralım!

İşçi ve emekçiler olarak bir kez daha göz göre göre gelen bir felaketin yol açtığı yıkımın acılarını yaşıyoruz. 6 Şubat'ta enkaz altında kalmaktan kurtulanlar enkaz altlarından yükselen yardım çığlıklarına koşular. Bu felaket karşısında arama kurtarma ekipleriyle, iş makineleriyle, balyozlarıyla, demir kesme makaslarıyla, ışıklandırma araçlarıyla, ambulanslarıyla devletin, AFAD'ın, Kızılay'ın yardımı

geleceğini düşünerek sabretmeye çalıştılar. Çıplak elleriyle evlatlarını, yakınlarını, komşularını beton yığınlarının altından kurtarmak için çırpınıp durdular. Bir umut yakınlarına ulaşabilmek için mücadele ettiler.

Ancak siyasi iktidar ve belediye yönetimleri deprem olacağına dair tüm bilgilere ve uyarılara rağmen her zamanki gibi kıllarını kıpırdatmadılar. Kentsel dönüşüm ve alt-

yapı güçlendirme çalışmaları gibi yaşamsal ve en temel önlemleri almak yerine rant ve yağma düzenini sürdürdüler. Bilimsel uyarılara kulak vermek yok, önlem yok, depreme dirençli yaşam alanları yok, afet kriz planı yok, toplanma alanı yok, yeterli kurtarma ekibi ve teçhizat yok...

Karşımızda bir bütün olarak bizi sömürerek ayakta duran sermaye sınıfı ve istibdad rejimi var. Karşımızda ülkeyi şirket gibi yöneten, sadece kazancına, kârına, paraya odaklanan bir rejim var. Karşımızda para karşısında insanın iyiliğini, esenliğini, canını hiçe sayan kapitalist zihniyet var. Bu nedenle sermaye düzeni insanlığın başındaki beladır. Depremleri felakete, dünyayı cehenneme, yaşamı eziyete dönüştüren sermaye sınıfına karşı öfkemizi birlikte açığa vuralım, birlikte hesap soralım, bu düzenini birlikte yıkalım, enkazını da birlikte kaldıralım!

İstanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

Bizi enkazdan emeğimiz çıkaracak

Merhaba yoldaşlar. Ben Tuzla'dan bir tersane işçisiyim. Geçtiğimiz ayda büyük bir felaket yaşadık, 10 ili vuran büyük deprem birçok yıkıma sebep oldu. Yıllardır başımızda olan bu iktidarın yıkımda payı çoktur, yani deprem sarsssa bile bunca insanın enkaz altında kalmasına sebep olan şey büyük ölçüde iktidardır. Yıllardır yanlış yürütülen politikalar bizi bu hale getirmiştir. İşçi sınıfı ve emekçi halk depremde üzerine düşeni yapmış sınıf mücadelesini güçlendirmiş birçok

yardımda bulunmuştur. İktidar depremde yürütülecek koordinasyonda arama kurtarma faaliyetlerinin en iyi şeklinin işçi sınıfının birçok meslek dallarında bulunan,

deprem bölgesinde işe yarayacak işçiler olduğunu biliyordu, ama bu koordinasyonu sağlamadı çünkü kendileri de patron yanlısı ve işçi sınıfına düşman olduğu için üretimi durdurmak işlerine gelmedi. Buna rağmen birçok işçi bölgeye gitti. Özellikle madenciler gösterdikleri performans ve bilgiyle büyük bir alkış hak ettiler. Her zaman olduğu gibi bizi enkazdan kurtaracak olan emeğin gücüdür. Bu süreçte işçiler sınıf bilincini geliştirmeli ve örgütlü mücadelesini güçlendirmelidir.

Çerkezköy Parex'ten bir işçi

Kurtuluş için masaya yumruğumuzu vuralım

Bizim fabrikamızda da tüm ülkede olduğu gibi konu doğal afet olan deprem ve enkazı altında bizi yalnız bırakan hükümet. Molalarda, yemekte, bir araya geldiğimiz her anda sürekli bunu konuşuyoruz. Tabii ki farklı siyasi görüşleri olan insanlarımız fabrikada. Ama hepimizin çoğunlukla hemfikir olduğu şey var. Deprem beklenen bir doğal afet. Ama

bizi yönetenler önlem almadığı gibi sonrasındaki organizasyonu da iyi yapamadı. Bir sürü insan yardım gitmediği için boşu boşuna öldü. Ve ölmeyenler de en kaba tabirle sürünüyor.

Skandalların ardı arkası kesilmiyor. Yardım gecesi düzenlediler, merkez bankası ve devlet bankaları bağış yaptı. Kimin parasını kime bağışlıyorsunuz!

Devletten umudu kesip halk olarak yardım etmeye çalıştığımızda da çadırların satıldığını falan duyduk. Kızılay ülkenin en köklü yardım kuruluşuydu ne zaman bu kadar itibarsızlaştı?

Biz işçiler yani halk olarak bunları kabullenemiyoruz. Kabullenmemeyi vatan haini olarak etiketlemelerini de kabul etmiyoruz! Biz halkız. Gerekirse ya-

ralarımızı kendimiz sararız. Ama arkadaşlar asıl konu birbirimizin yaralarını sarmak değil! Görüyoruz ki buna gücümüz yetmiyor. Bizler yardım etmekten, ya da yardım edilmeyi medet ummaktan vazgeçmeliyiz. Gördük, muhalefet diye bize dayatılanlar seçim kavgası ederken bile kol-tuk kavgası ediyor. Bizi düşünen yok! Bizler işçi sınıfı olarak ma-

saya yumruğumuzu vurmalyız! Siyasete katılmalyız. Bu sadece birkaç senede bir önümüze kötünün iyisi diye dayatılan adaylar arasında seçim yapmak olmamalı. "Ama bu seçim farklı" diye diye bu hale geldik. Hayır bu seçim farklı falan değil! İşçi sınıfı siyasette masaya yumruğunu vurmaktan, sözü ele almadan bizim kurtuluşumuz yok!

Silivri Saadet Gıda'dan bir işçi

İşçilerin birliği karşısında hiçbir kuvvet duramaz!

Saadet Gıda'da adaletsiz bir zam yapılmasının etkisi ile işçilerin birleşip zam için verdiği mücadele... Devletin asgari ücrete yaptığı zam %54,66 iken bizim fabrikada patronun asgari ücretten fazla alan işçilere yaptığı zam %30 ile %40 arası oldu. Bu zammı beğenmeyen fabrika çalışanlarından 1 ila 25 yıllık çalışan bölüm ustaları birleşip patronla konuşmak ve haklarını almak için fabrikanın yemekhanesinde toplandılar. Tabii bu habersiz toplanmadan yetkililerin haberi yoktu ve fabrikada patron da yoktu ve ustaların baskısı üzerine yeni bir toplantı talep edildi. 2. gün yemekten sonra bölüm ustaları üretime inmeyip patronla tekrar toplantı talep edince üretim müdürü gelerek bana 1 hafta verin ben

sizlere randevu ayarlayacağım dedi; bizlere ileteceğini söyledi. Bölüm ustaları bunu kabul etmeyerek patronla konuşmadan kimsenin üretime girmeyeceğini söyledi ve patron tekrardan çağırıldı. Patron fabrika genel müdürüyle bölüm ustalarının yanına geldi. İşçi patron diyalogu başladı, işçiler verilen zamlardan rahatsız olduklarını ve tatmin olmadıklarını dile getirdi. Patron da ben sizlerden bir tek şey istiyorum diyerek sözüne başladı, bu firmayı benim olarak düşünmeyin bu firmayı milli servet olarak düşünün diyerek fabrikadaki bazı dikkatsizlikleri dile getirdi yani yapılan hatalardan kaynaklı yanlış üretimleri biraz daha dikkat ederek aza indirmemizi söyledi ve baktı ki fabrikanın kemik kadrosu olan

bölüm ustalarının kararlarının kesin olduğunu anlayınca tamam dedi %54 zam yapılacak denildi. Bölüm ustaları bu sefer bölüm şeflerine baskı yaparak üretimde çalışan eski işçiler içinde zamdan faydalanmala-

rı için baskı kurdular. Bu baskı karşısında şefler de devreye girerek fabrikanın kalan kısmına da aynı oranda zam aldılar.

Evet aldığımız zam günümüz şartlarında yetersiz ama sadece patronun insafına bırak-

saydık bize reva gördüğümüz 30-40 arası zamma mecbur kalacaktık. Gördüğümüz gibi işçiler birlik olunca istediğini söke söke alıyor. İşçilerin birliği karşısında hiçbir kuvvet duramaz!

Gebze'den bir kafe işçisi

Gün gelecek üreten de, yöneten de bizler olacağız!

Merhaba dostlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Geçtiğimiz haftalarda Kahramanmaraş merkezli iki büyük deprem ve ardından tetiklenen bir sürü artçı deprem yaşandı ve yaşanmakta. Acımız hâlâ taze, hâlâ büyük. Emekçi halkımız tüm imkanlarıyla bu acıyı paylaşmaya ve her türlü ihtiyaca destek olmaya devam ediyor. Her türlü krizi, felaketi göğüsleyen emekçi halkımızın karşısına her daim aynı sorunlar çıkıyor. Devlet olarak varlığın ve müdahalenin eksikliği. Pandemide de bunun aynısını gördük ekonomik kurtuluş

savaşı denilen safsatada da. Şimdi de en acı haliyle bunu görüyoruz. Üniversitelerde, stadyumlarda, hatta bizzat deprem bölgesinde sessizlik isteyen devlet yöneticilerine sorarsak tek sorun, fay hattı üzerine inşa edilmiş malzemenin çalınmış binaların oluşu, yardımın bir türlü organize edilememesi, gerekli araçların eksik oluşu değil, asrın felaketi olan deprem.

Bugün bu düzenin yöneticileri, yaşanan acıya ve emekçi halka sırtını dönmüş durumdadır. Yaşanan öfke ve acıyı kendilerinden başka nereye

yönlendirebileceğini düşünenler, her şeye rağmen istifâ değil helallik istiyor. İşte tam da bu sebepten işçinin emekçinin her alanda örgütlülüğü ve denetimi hayati önem taşıyor. İşçinin yol gösterdiği bir düzene bir programa ihtiyaç her geçen gün şiddetli bir şekilde artıyor. İstibdad istediği kadar bizleri baskılıyor olsun. Bu mücadele doğrultusunda gün gelecek üreten de, yöneten de bizler olacağız! Yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın onurlu mücadelemiz!

Grevdeki Atışkan Yapı işçisi

Atışkan Yapı grevi zafere kadar devam edecek!

Eskişehir'den 245 gündür grevde olan Atışkan Alçı işçilerinden selam olsun. Grevimiz işverenin tüm çabalarına rağmen devam ediyor, bizleri kırmak için her yolu deniyorlar ama bizler hakkımız olanı almadan bu yoldan dönmeyeceğiz. İşveren şu anda hukuksuz üretim yapıyor, yasal olmayan şekillerde bizleri işten çıkartıyor, grev kırıcılığı yapıyor. Hakkımızı yasal yoldan aramaya çalışıyoruz bizler. Birlik olursak başaramayacağımız hiçbir şey yok, biz bunu anladık. 120 kişi çıktığımız grevde bazı arkadaşlarımız işverenin vaatlerine kanıp grevi bırakıp içeriye girdiler, şu anda 96 kişi devam ediyoruz, işveren vaat ettiği hiçbir şeyi arkadaşlara vermiyor. İsteddiğimiz tek şey sendikali olarak çalışmak, tüm emekçi kardeşleri saygıyla selamlıyorum.

Mata işçisi artık yeter dedi, şalteri indirdi!

İstanbul Tuzla'da Deri ve Endüstri Serbest Bölgesi'nde bulunan ve Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube'ye bağlı Mata Otomotiv işçileri 27 Şubat'tan beri fiili grevde. 8 ay önce sözleşme imzalanan Mata fabrikasında enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında ücretlerin erimesinin ardından sendika diğer örgütlü fabrikalar gibi Mata patronuna da ek zam talebinde bulundu. Yine Birleşik Metal-İş'e bağlı birçok fabrikada ek zam talebiyle başlatılan mücadeleler yakın zamanda sonuç vermişti ve birçok fabrikada saatlik ücretlere zam alınarak kalıcı kazanımlar elde edilmişti. Ancak Mata Otomotiv patronunun bu meşru talebe karşı inadını sürdürmesi sebebiyle Birleşik Metal-İş sendikası ek zam talebini %25'e çıkardı ve bir saatlik iş durdurma kararı

aldı. Patronun eylemdeki işçilere ve sendikaya karşı saldırgan tutumunun ardından işçiler şalteri indirerek süresiz iş durdurma eylemine geçti. Ancak 7 gün boyunca fabrika önünde sürdürülen fiili grev patronun savcılığa sığınmasıyla serbest bölge sınırları içinde yasaklandı, işçilerin bölgeye girişleri engellendi ve temsilcilerin de dahil olduğu yüzden fazla işçi tazminatsız bir şekilde işten kovuldu.

Sömürü serbest, eylem hakkı yasak!

Tuzla Serbest Bölge yönetimi önce dışarıdan gelmek isteyen destekçileri engelledi, ardından da savcılık bizzat Mata işçilerinin bölgeye girişini yasakladı. Mata patronunun 1200 işçi karşısındaki sefil durumuna hızır gibi yetişen yine devletin kurumları

oldu. Mata patronu hem serbest bölgenin keyfi uygulamalarıyla hem de savcılık kararıyla adeta devlet korumasına alındı. Her türlü vergiden muaf tutulan serbest bölge patronlarına gelince devlet sonuna kadar özgürlüğü, ancak işçiler ekmeği için mücadele etmek isteyince yasak üstüne yasak! Patronlara kol katmak bu örgütlü kara düzene karşı işçiler sınıf dayanışması ile gücünü topluyor! Mata işçileri için bu eylem bir milat niteliğindedir. Fabrikadaki kötü gidişata karşı işçiler dişini değil yumruğunu sıkmayı seçmiştir ve niyeti bozuk Mata patronuna karşı "hodri meydan!" demiştir. Mata işçisi üretimden gelen gücünü kullanarak, sıkı sıkıya kenetlenerek ve omuz omuza vererek kazanacak!

7 Mart 2023

MKS Transformator grevi hepimizin grevidir!

Kocaeli Çayırova'da bulunan MKS Transformator fabrikasında Birleşik Metal-İş ile 2017'de başlayan sendikal örgütlenme süreci 2018'de yetki onayı ile sonuçlanmıştı. MKS yine aynı bölgede bulunan ve aynı sendikanın örgütlü olduğu Grid Solutions ve Schneider Electric fabrikalarına sipariş hazırlayan bir fabrika olmasına rağmen, patron yetkiye itiraz etmiş ve yıllar sürece mahkeme süreci başlamıştı.

Mahkeme süreci boyunca patron taşeron firmalarla ve Özçelik-İş sendikası ile anlaşmak gibi örgütlülük kırma yöntemleri denemiş, tehdit ve rüşvet de kullanarak işçilerin örgütlenme iradesini engellemek istemişti. MKS işçileri onurlu mücadelelerinden vazgeçmeyip yakın zamanda belli olan dava sonucuna bağlı kesinleşmiş yetki tespitinin ardından Birleşik Metal-İş sendikasına üye olarak iradesini ortaya koydu.

Davanın sonuçlanmasıyla birlikte yasal toplu iş sözleşmesi süreci başladı fakat patron Birleşik Metal-İş sendikası ile görüşmeyerek Birleşik Metal-İş'e üye işçilere baskı uyguladı ve 14 işçiyi işten atarak saldırıya başladı. Bir-

leşik Metal-İş sendikası önce 28 Şubat'ı grev tarihi olarak belirledi, ardından da 21 Şubat'ta Genel Başkan Adnan Serdaroğlu'nun da katıldığı bir basın açıklaması düzenlendi ve patrona anlaşması için son çağrı yapıldı. MKS patronu 28 Şubat grev tarihinden önce hukuksuz bir saldırı daha gerçekleştirdi ve Birleşik Metal üyesi işçilerin tamamını grev tarihinden önce işten çıkardı. Bir grup işçi ise zorla sendikadan istifa ettirildi.

MKS Transformator fabrikasında yaşanan sendikal örgütlenme süreci bizlere işçi ve emekçiler aleyhine işleyen hukuki süreçleri seneler içinde arka arkaya göster-

miştir. Örgütlenmeyi engellemek için işten atmalar, yetkiye itiraz, mahkeme sonucu ardından bile sözleşmeye yanaşmamak, yasal grevden hemen önce işçi atmaya devam etmek ve sarı sendikalar ile anlaşmak artık her patronun hedefindeki hamleler.

28 Şubat'tan itibaren devam eden MKS Transformator grevi tüm işçi sınıfının grevidir. İçeride örgütlü işçi bırakmayan patrona karşı, kapıda süren greve işçi sınıfı ve emekçi halk tüm desteğini vermelidir. MKS işçisi yalnız değildir! Sermayeye ve onun çıkarlarını koruyan istibdada karşı yaşasın işçilerin birliği! Yaşasın MKS Grevi!

Levent Dölek

Mata, MKS grevleri ve işçi mücadeleleri kazanmalı! İşçi sınıfı sermayeye karşı gardını indirmemeli!

17 Ağustos 1999 Gölçük depreminin öncesinde ülkenin gündemi mezarda emeklilik yasağıydı. Türk-İş, DİSK, Hak-İş, KESK, Kamu-Sen, Memur-Sen, TMMOB, TTB'nin oluşturduğu Emek Platformu yüzbinleri meydanlara dökmüştü. 24 Temmuz 1999'da Ankara Kızılay meydanında yakın tarihin en büyük mitinglerinden biri 400 bin kişiyle "Mezarda emekliliğe hayır!" sloganıyla yapılmıştı. Deprem olduktan sonra Emek Platformu eylemlere ara verdi. Ama Ecevit (DSP), Bahçeli (MHP) ve Yılmaz (ANAP) hükümeti depremi fırsat bilerek bir hafta içinde 25 Ağustos günü meclisten mezarda emeklilik yasasını geçirdiler. 2001 yılında Anayasa Mahkemesi yasanın bazı maddelerini iptal etti. Yasayı tadil ederek yürürlüğe koyma görevini ise Erdoğan ve Gül'ün AKP'si üstlendi. Emek Platformu'nun eylemlere ara vermesi insani bir refleks olarak görülüyordu. Ama çok büyük bir yanlışti. Bize işçi sınıfı ve emekçi halkın hiçbir koşulda ve şartta sermayeye karşı gardını indirmemesi gerektiğini öğretti.

Şimdi Kahramanmaraş merkezli ve 11 ili etkileyen büyük deprem sonrasında sermaye aynı fırsatçılıkla karşımızda. Patronlar deprem bağışlarından kâr ettiler. İnşaat seferberliğinin başlamasını ellerini ovuşturarak bekliyorlar. Depremin yıkımının yarattığı ekonomik yükü de her zamanki fedakârlık edebiyatıyla işçi sınıfının üzerine yıkmakta kararlılar. Bu sefer, hemen önümüzde seçim gündemi olduğu için siyasal iktidarın sermayenin talep ettiği "yapısal reform" adı altındaki saldırı programının yürürlüğe konması mümkün değil. Ama işyerleri özelinde kıyasıya bir sınıf kavgası başlamış durumda. Deprem, asgari ücret zammının ardından tüm işyerlerinde ücretlerde iyileştirme taleplerinin yoğunlaştığı Şubat ayının başında gerçekleşti. Fabrikalarda yükselen tansiyon bir müddet deprem gündemiyle ötelendi. İşçi sınıfı yine deprem dolayısıyla sınıf dayanışmasını yükselten bir seferberlik içine girdi. Sermaye ise reklam bütçesini bağış kampanyalarında kullanıp ölümlerin üzerinden dahi kâr etmekle yetinmedi, sınıf saldırısını kaldığı yerden devam ettirdi.

Bu saldırı şimdi bazı işyerlerinde işçilerin örgütlü direncine çarpmış bulunuyor. Tuzla Serbest Bölge'de bulunan Mata işyerinde 1200 işçi ek zam için fiili greve gitti. Aynı günlerde Gebze'de bulunan MKS Transformator fabrikasının işçileri de grev pankartlarını fabrikaya astılar. Her iki fabrika da DİSK Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü. Kristal-İş'in hâlihazırda devam eden Atışkan Alçı grevini, Nakliyat-İş sendikasının Tuvtürk bünyesinde işçi kıyımına ve sendika düşmanlığına karşı sürdürdüğü direnişleri de eklemeliyiz. Bu mücadeleler son derece kıymetlidir. Geçmişten alınması gereken derslerle sermayeye karşı gardımızı indirmemek, bu mücadeleler etrafında kenetlenmek ve her birinin zaferi için çalışmak gereklidir. Mata'da işçiler "ek zam" istiyor ama mesele bu talebin ötesindedir. Mata işçisi ek zam aldığı anda sadece ücretlerini iyileştirmeyecek sermayenin sınıf saldırısına karşı direniş barikatımız güçlenecektir.

MKS işçilerinin grevi büyük bir saldırı altında başlamıştır. Onlarca işçi işten atılmış, baskı, tehdit ve şantajla işçiler sendikalarından istifa ettirilmiştir. Burada her türlü hukuksuzluk devletin gözetiminde patron eliyle uygulanmaktadır. Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş sendikası da bu saldırının ortağı durumundadır. 1999'da sendikaların birleşik cephesi işçinin gücüyü. Bugün emek cephesinden ayrı durup sermayenin ve istibdadın işçi kolu olanlar büyük vebal altındadır. MKS grevi, sarı sendikacılığa karşı bir mevzidir. Sermayenin ve istibdadın emrine girmiş bürokratları yendiği takdirde, bu sendikanın tabanındaki işçilerle ayrı gayrı demeden birleşik işçi cephesinde birleşmenin yolu açılacaktır.

Diğer grevler, direnişler, yakında mevcut olanlara eklenecek yeni mücadeleler hepsi bu bakış açısıyla değerlendirilmelidir. Bu mücadeleler normal zamanlardan çok daha fazla önem taşıyor. Sermaye büyük bir sınıf saldırısına hazırlandığının sinyallerini apaçık veriyor. İktidar bugünden bu saldırının taşlarını döşerken, Millet İttifakı da bu saldırının programını kendi seçim beyannamesi haline getirmiş durumda. O halde memleketteki sınıf fayı büyük bir enerji biriktirmektedir. İşçi sınıfının, depremin üzerine eklenecek ve sermayenin üzerimize yıkacağı yeni bir sosyal enkaza karşı mücadeleye şimdiden başlaması, deprem dolayısıyla gerçekleştirdiği sınıf dayanışması seferberliğini, sermayeye ve istibdada karşı sınıf mücadelesi seferberliği ile taçlandırması şarttır.

Özel işyerlerine ve kamuya depremzede istihdam etme zorunluluğu getirilsin!

Depremi ardından kapitalist sistemin yarattığı sosyal enkazın önemli boyutlarından biri de işsizlik. Depremden sonra yüzbinlerce kişi yaşadığı şehirleri terk etmek zorunda kaldı. Bu sayının milyonlara ulaşması söz konusu. Aileler gittikleri şehirlerde büyük bir geçim sıkıntısı ile yüz yüze kalıyorlar. Geçici çözümler ve dayanışma bir yere kadar etkili olur. Bu insanların pek çoğu evlerini geçirdirmenin ötesinde yeni bir hayat kurmak zorundalar. Depremzede-

lerin güvenceli işlerde kalıcı olarak istihdam edilmeleri gerekiyor.

Devlet bu soruna herhangi bir çözüm önermiyor. Bu konuda bir planlama yapıldığına dair de en ufak bir işaret yok. Hükümet adına çözüm namına söylenenler, kısa çalışma ödeneğinden, işsizlik ödeneğinden ve bunlara hak kazanamamış olan depremzedeler için günlük 133,44 TL nakdi destek verilecek olmasından ibaret. Bunlar çözüm değil, pansuman bile değil. Ama daha korkuncu

var. Depremzedelerin gittikleri şehirlerde işgücü piyasasında “göçmen işçi” muamelesi görmesi söz konusu olacak. Patronlar zor durumda olan bu insanları ucuza çalıştıracak üstüne de “depremzede iş eklemek verdim” kibriyle minnet bekleyecekler.

Derhal yapılması gereken İş Kanunu'nun 30. maddesine bir ekleme yapılarak işverenlere işyeri büyüklüklerine göre artan sayıda depremzede istihdam etme zorunluluğu getirilmesidir. Bu işçiler işyerindeki

en az ortalama işçi ücreti almalı ve mevcut işçilerin faydalandığı tüm sosyal haklara da sahip olarak istihdam edilmelidir. Bu kurala uymayan özel şirketler işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır. Özel sektörle birlikte kamu da istihdam seferberliğinde rol almalı, kamuda istihdam edilecek

depremzedeler de mevcut çalışanlarla aynı statüde olmalıdır. Depremzedelerin yeteneklerine ve yerleştikleri bölgeye uygun işyerlerine yerleştirilmeleri yine devlet gözetiminde ve sendikaların denetiminde gerçekleştirilmelidir.

İstibdad rejimi OHAL ile yine sermayenin önünü açıyor

İstibdad rejimi bir kez daha OHAL'i patronların önünü açmak için kullanıyor. “Olağanüstü Hâl Kapsamında Çalışma ve Sosyal Güvenlik Alanına İlişkin Alınan Tedbirlere Dair Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi” ile OHAL bölgesinde sendikal faaliyetler ve örgütlenme hakkı fiilen askıya alınarak işçilerin eli kolu bağlanıyor. İşten çıkartmalarla ilgili “fesih yasağı” ise en ufak

bir iş güvencesi getirmiyor. 25/2. maddeden tazminatsız işçi çıkartmalar yine kapsam dışı bırakılmış. Patronlar yine işçilere iftira atarak tazminatsız çıkartabilecek. İddia sahibi patron değil, iftiraya uğrayan işçi haklılığını ispat etmek zorunda bırakılacak ve mahkemelerde süründürülecek. Bunun dışında da patronlar pandemi döneminde olduğu gibi işçileri zorunlu ücretsiz izne çıkartılabilecek. Patron ücretsiz izin adı altında fiilen işten attığı işçilerle ilgili kıdem ya da ihbar tazminatı da ödemeyecek. Ücretsiz izne çıkartılan işçiler nakdi ücret desteği adı altında İşsizlik Sigortası Fonu'ndan günlük 133,44 TL para (ayda 3.972 TL) alacaklar. Bu yollara başvurmada OHAL karar-

namesine uymayarak işçi çıkartmaya giden ise sadece brüt asgari ücret tutarında ceza ödeyecek.

Çalışmak istemeyene angarya, çalışmak isteyeneye ücretsiz izin dayatması!

Tüm bu kararların tamamen patronların gözünden ve onların çıkarlarını gözeterek alındığı açıktır. Deprem bölgesinde işçiler korku ve tedirginlik içinde çalışmaya zorlanmaktadır. Diğer yandan depremin sosyal artçı şoklarından biri de işsizlik olduğu halde patronlara “zorunlu ücretsiz izin” ile fiilen işten çıkartma kolaylığı sağlanmaktadır. Çalışmak istemeyen zorla çalıştırılmakta, çalışmak isteyen ise günde 133,44 TL ile kapı önüne konmaktadır. Bu kararname OHAL kanununun patronlar lehine suistimal edilmesidir. İlgili

kanunda sermaye üzerinde uygulanabilecek mal ve para yükümlülüğü asla gündeme dahi getirilmez iken, aynı kanunda yer alan işten çıkartma yasağı içi boşaltılarak ve ters yüz edilip işten çıkartma serbestliğine dönüştürülerek uygulanmaktadır. Yayınlanan kararname patronların suistimal edeceği sayısız boşluk barındırırken, patronları bu boşlukları suistimal etmekten caydıracak ciddi bir yaptırım da öngörülmemiştir.

İstibdad ve sermayeye karşı gardını indirme, örgütlen ve birlik ol!

Bu durumda işçilerin işlerini, emeklerini ve haklarını koruyabilmesi için tek yol örgütlenmek ve örgütlü mücadele vermektir. OHAL kararnamesinin 5. maddesi “6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş

Sözleşmesi Kanunu kapsamındaki yetki tespitlerinin verilmesi, toplu iş sözleşmelerinin yapılması, toplu iş uyuşmazlıklarının çözümü ile grev ve lokavta ilişkin süreler olağanüstü hâl ilan edilen illerde 6/2/2023 (bu tarih dâhil) tarihinden itibaren olağanüstü hâl süresince uzatılmıştır.” ifadesi sendikal faaliyetleri fiilen askıya almıştır. Ancak bu madde işçilerin örgütlü mücadelesinde hiçbir engel oluşturamaz. Patronların işçilerin ücret ve sosyal haklarını ödemesi ya da geciktirmesi, angarya, işten çıkartma, zorunlu ücretsiz izin gibi dayatmalarının karşısında işçilerin her türlü örgütlü eylemi meşru ve yasal bir hak olmayı sürdürmektedir. İşçiler ne hâl olursa olsun sermayeye ve istibdada karşı gardlarını indirmemelidir. Örgütlenmeli ve birlik içinde hareket etmelidir.

Asrın suçluları

İktidar kendi suçlarını örtbas etmek için depremin büyüklüğünü bir savunma kalkını haline getirmiş durumda. İktidar yanlısı medya da “asrın depremi” tanımlamasıyla, bu kadar büyük bir deprem karşısında yapılabilecek bir şey yoktu algısı yaratmaya çalışıyor. Sınıfın yanında olan, sendikal mücadelede aktif olarak yer alan, sosyalist görüşlerinin ve mücadelesinin bedelini 2016'da KHK ile İstanbul Üniversitesi'nden ihraç edilerek ödeyen, mücadelede geri adım atmayan, 2019'da Avcılar'da sosyalist bağımsız belediye başkanı adayı olarak düzen siyasetinin karşısına dikilen, geçtiğimiz yıl OHAL Komisyonu kararıyla görevine iade edilen ve halen Gebze Yüksek Teknoloji Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nde görev yapan, Jeofizik Mühendisi ve Sismolog Doç. Dr. Savaş Karabulut iktidarın propaganda kampanyasına gerçeklerle karşı koyuyor.

06 Şubat 2023 tarihinde 9 saat ara ile meydana gelen depremlerin, “yüzyılın depremleri” olarak olağanüstü bir durum, olağanüstü bir olaymış gibi gösterilmek istenmesinin nedenleri var. Çünkü resmî rakamlara göre yaşanan en az 45 bin can kaybı, yüzbinlerce ağır yaralı, 50 binden fazla yıkılmış yapı ve 500 binden fazla çok ağır/ağır/orta hasarlı yapının olduğu bir durum ne yazık ki ne dünya ne de ülkemiz için mühendislik teknolojilerinin ulaştığı seviyeler düşünülünce kabul edilebilir değildir. Bu yıkımın elbette sorumluları birden fazladır. Ancak tek sorumlu olmayanlar canını kaybeden insanlar, sakat kalanlar ve sevdiklerine kavuşamayacak olanlardır!

Dünya ölçeğinde kaydedilen en büyük deprem 1960 Şili depremidir. Büyüklüğü 9.6 olup, deprem 10 dakikaya yakın sürmüştü, 1.000 km kırık oluşmuş, 20. yüzyılda en yüksek şiddet seviyesi olan XII ölçeğinde yıkıma neden olmuştur. Deprem ne-

deniyle 5.000 kişi hayatını kaybetmiştir. Depremin meydana geldiği 21 Mayıs ile 6 Haziran tarihleri arasında on binlerce artçı deprem içinde 8.1, 7.8 ve 7.4 büyüklüğünde üç büyük artçı şok da oluşmuştur.

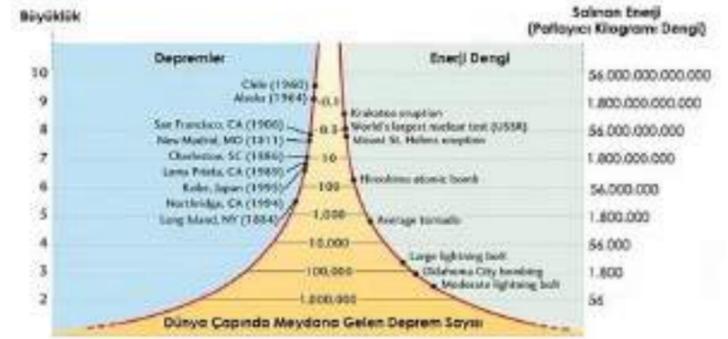
Dünyada 21. yüzyılda, Kahramanmaraş depremine benzer şekilde, büyük bir depremden sonra ikinci büyük bir tetiklenmiş depremin meydana geldiği Alaska ve Yeni Zelanda gibi ülkelerde bu denli hasar görülmemiştir. Ülkemizin içinde bulunduğu aktif fay kuşaklarının birçoğu yerleşim alanlarına çok yakın veya içinden geçmektedir. Bu tüm bilim insanları gibi ülkeyi yönetenler tarafından da bilinmektedir. Doğu Anadolu Fayının 500 yıldır enerji biriktirdiği ve Marmara Denizi gibi yüksek olasılıkla büyük bir depremin olacağı “tehlikesi” bilinirken, alınmayan önlemler depremde bu afetin sonucunu doğurmuştur.

“Asrın depremi” diyerek “yapacak bir şey yoktu” algısı yaratmaya

çalışanlar gerçeği çarpıtıyor. Deprem bölgesinde yaptığımız incelemeler neticesinde bu yıkımın önlenebilir olduğunu gördüğümüzde “bizim insanımızın canı bu kadar mı ucuz?” sorusunu da o günden beri hep soruyor ve sorguluyorum!

Depremde ölmenin çoğunlukla dar gelirli, emekli, asgari ücretli ve elbette işsizlerin kaderi olmasını, sermaye sınıfı ve onun beslemelerinin neden bu enkazın altında kalmadıklarını hiç mi sorgulamayalım?

Meydana gelecek depremin boyutları belligen, zemin etütleri ya-

pılmadan inşa edilen kentler, yapı denetimin özelleştirilmesi sonucu müteahhit ile denetimi yapanın ortak olması sonucu mühendislik kriterlerine uyulmadan dikilen yapılar, tabii birer tabut olacaktır! Fay hattının üzerinde olduğu halde veya kötü zemin koşullarına rağmen, alınan mühendislik önlemleri sayesinde yıkılmayan camiler, evler, çok ama çok eski yapılar var. Bunlar nasıl ayakta kaldı da, yeni yapılan binalar mezar oldu? Bunu neden sorgulamayalım?

Birçok kamu binasının enkaza dönüştüğü, devletin kendi söküğünü

dikemediği ortada. Yandaş müteahhitlerin yaptığı yollar, havalimanları, tren rayları ve limanların çökmesi nedeniyle arama kurtarma ekiplerinin ve destek personelinin bölgeye ulaşamaması nedeniyle soğuktan donarak ölen depremzedeler var. İhaleyi gerçekleştiren, onları denetlenmeyen ve yüklenicisinin yüklenicisiyle iş gördürenleri görmezden gelen politik sorumluları nerede?

Ülkemizin neredeyse her yerinde beklenen depremlerin büyüklüğü belligen, birçok kent zemin etütleri dikkate alınmadan inşa edilmişken, yapıların son yönetmeliğe uygunluğu ve kamu kaynaklarıyla riskli yapı tespiti yapıp performans analizi yapılmazsa, her depremde ölümün adı kader olacaktır! Oysa bilim, ulaştığımız teknolojiler imkanlar, bu ölümün sorumlusu olarak denetimi piyasalaştıranları, kamu kaynaklarını karşılıksız özelleştirenleri işaret etmektedir. Suçlu bellidir; YÖNETEMEYENLER!

Canlar sınıf dayanışmasıyla kurtuldu! Yaraları sarmak ve sorumlulardan hesap sormak için sınıf mücadelesinde birleşelim!

Kahramanmaraş'ın Pazarcık ve Elbistan ilçelerinde 9 saat arayla gerçekleşen 7,7 ve 7,6 büyüklüğündeki iki depremin yarattığı büyük bir yıkım emekçi halkı derinden yaraladı. Depremin ardından yaklaşık iki hafta geçti ve ölü sayısı 40 bini aşmış durumda. Henüz enkaz kaldırma çalışmalarının tamamlanmadığı düşünüldüğünde tablonun çok daha acı olduğu ortada.

İşçi sınıfı tüm taburlarıyla deprem bölgesinde sınıf dayanışmasını yükseltiyor

Depremin ilk gününden itibaren ülke çapında bütün emekçiler depremden zarar gören sınıf kardeşlerine yardım için sınıf dayanışmasını yükselttiler. Fabrikalardan, işyerlerinden dayanışma paraları ve ihtiyaç malzemeleri toplanarak deprem bölgesine gönderildi. Yine birçok fabrikadan ve işyerinden emekçiler deprem bölgesine gitmek için gönüllü oldular. Örneğin Ford Otosan işyeri arama kurtarma ekibinden işçiler afet bölgesinde

arama kurtarma çalışmalarına katıldılar. Bazı işyerlerinde ise patronlar gönüllü olan işçilere idari izin vermeyince işçiler yıllık izinlerinden kullanarak yine de deprem bölgesine yardıma gittiler. Enerji-Sen üyesi Uludağ Enerji işçilerine ise deprem bölgesine gönüllü olarak gittikleri için tutanak tutuldu. Fakat bu baskılar da Uludağ Enerji işçilerini durduramadı. İşçiler rapor olarak deprem bölgesine yardıma koşular ve orada hem enkazdan canlı olarak depremedeleri kurtardılar hem de mesleki bilgilerini kullanarak

trafo tamiri gibi gerekli işlerde görev aldılar.

Sağlık Emekçileri Sendikası ise üyelerinde çağrı yaparak bütün üyelerini afet bölgesinde görev almaya çağırdı. Sağlık emekçileri de gönüllü olarak afet bölgesine giderek depremden etkilenen halkın ihtiyaçları için nöbete başladılar. İşçi ve kamu emekçisi sendikalarının yanı sıra Türk Tabipleri Birliği, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği, Çağdaş Hukukçular Derneği gibi emek örgütleri kurdukları dayanışma ağları ile hem yardım

topladı hem de bölgeye gönüllüler aracılığıyla desteğe koştu.

Maden işçileri mucize yarattı

1999'da gerçekleşen depremlerde yüzlerce canımızı enkaz altından çıkararak maden işçileri yine enkazın altından birçok insanımızı kurtardılar. Türkiye Taşkömürü Kurumu'nda (TTK) 3 bin 550 maden işçisi deprem bölgesinde arama kurtarma faaliyetlerine katıldı. Ahşap malzemelerle tavanın göçmesi engellenerek uygulanan ve maden kazalarında da kullanılan domuz damı yöntemi sayesinde madenciler onlarca canı enkaz altından çıkardılar.

Deprem meydana geldiği gibi bir seferberlik ile ülke çapındaki maden işçileri deprem bölgesine hızlıca yönlendirilseydi çok daha fazla insanın canı kurtarılabilirdi. TTK'ya bağlı işçiler gibi özel madenlerde çalışan işçilerin de arama kurtarma faaliyetlerine katılmaları sağlanmalıydı. Fakat devlet hiçbir özel işletmeye bir yükümlülük getirmedeği gibi özel maden işletme-

lerini de es geçti.

Sınıf dayanışması nice canları kurtardı, halkın yaralarını da nasırlı eller saracak

Gerçek gazetesi olarak Şubat sayımızın manşetinde "Depremin enkazından canlarımızı, sistemin enkazından halkları emeğin gücü kurtaracak" dedik. Bugüne kadar da bunun gerçekleştiğini, emekçinin yardımına yine emekçilerin gönüllü olarak koştuğunu gördük. Maalesef on binlerce insanımız, canımız enkazların altında can verdi. Kalanlar ise büyük bir yara aldı. Açılan bu yaraları sarmak için önümüzdeki günlerde de sınıf dayanışmasını yükseltmemiz gerekiyor. Fakat yaraları sardığımız gibi yaşanacak yeni felaketlerin önüne geçmemiz, kapitalist düzenin enkazından halkımızı çıkarmamız gerekiyor. Bunun yolu ise ancak ve ancak işçi sınıfının etrafında birleşip sınıf mücadelesini büyütmeğe geliyor.

Sermayenin mülkiyet hakkı emekçi halkın barınma ve yaşama hakkının gaspıdır!

Merkezi Kahramanmaraş olan ve on binlerce insanın hayatını kaybetmesine neden olan depremler, bir deprem ülkesi olduğu bilinen Türkiye'nin depreme ne kadar hazırlıksız olduğunu acı bir şekilde gösterdi. Türkiye'de inşaat sektörü, baştan aşağı denetimsizliğin, güvencesiz çalışmanın, rüşvetin ve mafya ilişkilerinin hâkim olduğu bir sektör olarak örgütlenmiş durumda.

Emekçi, yoksul, depreme dayanıklı konutlarda oturmaya gücü yetmeyen insanlar, mülkiyet temelli kentsel dönüşüm yasaları ile depreme dayanıksız yapılarda oturmaya mahkûm bırakılmıştır. Kapitalist sistem içerisinde baştan aşağı müteahhitlerin ve özel denetim firmalarının insafına bırakılmış yeni yapılar çökmüş, inşaat patronlarının kasalarını dolduran kalitesiz yapılar, emekçi halka mezar olmuştur. Deprem, Türkiye için bir gecede on binlerce insanın hayatını kaybetme tehlikesidir. Ancak, bu tehlike bertaraf edilebilir. Fay hatları üzerinde olan bu ülkeyi depreme dirençli hale getirmek emekçi halk için bir beka meselesidir. Öyleyse bu konuda alınacak tedbirlerin, hayata geçirilecek güçlendirme veya yeniden inşaat planlarının kararı da gayrimenkul zenginlerine, müteahhitlere ya da özel inşaat firmalarına bırakılmayacak kadar önemlidir.

Şantiyeler işçi denetimine!

Deprem bir doğa olayı, binalar ise insan yapımıdır. Teknolojinin bu kadar ilerlediği bir çağda, fay hatları üzerinde olan bir ülkede, deprem olacağı herkes tarafından bilinmesine rağmen on binlerce insanın deprem sonucunda hayatını kaybetmesi, ancak işlevini baştan aşağı yitirmiş bir sistemin sonucu olabilir. Ülkenin en çok denetime tabi tutulması gereken iş alanlarından biri olan şantiyelerde yapılan her iş, ayrı bir taşeron firma tarafından yapılıyor. 2019 yılına kadar şantiyelerin denetimi inşaat firmalarının kendi tuttıkları yapı denetim firmalarına emanet edilirken 2019 yılından bu yana denetim işi, büyükşehir belediyeleri tarafından atanan yapı denetim firmaları ile yapılıyor. Yapı denetim firması açmak içinse herhangi bir üniversitede 4 yıl mimarlık ya da mühendislik eğitimi alıp üniversite diplomasına sahip olmak yetiyor. Yani bu memlekette, deprem dayanımı için yapılması gereken denetim faaliyeti, hayatında hiç şantiye görmemiş bir mimara ya da mühendise emanet edilebiliyor!

Üstelik denetim firmalarının şantiye denetimleri belirlenmiş zamanlarda, belirlenmiş şekillerde yapılıyor. Bunun anlamı, bir inşaat firması ya da bir müteahhit, maliyeti fazla olan denetim gerekliliklerinden kaçmak için sayısız yola, istediği taşeron şirket aracılığı ile

serbestçe başvurabiliyor. Şantiyeye gelen beton mikserlerinden belirlenmiş olanı denetim firmasının getirdiği kalıba dökerek, inşaatın kalanını daha ucuz beton ile devam ettirmekten, her binanın kalbi olan kolon-kiriş bağlantılarını eksik demirle uygulamak ve denetimi göstermelik bir iki uygulama ile geçiştirmeye kadar yolsuzluk ve gerektiğinde rüşvet ile binlerce bina yapılıyor. Depreme dayanıklı binaların yapıldığından emin olmanın tek yolu denetimi işçiye, yani sendikalara ve meslek odalarına bırakmaktır. Bütün şantiyelerde işin ve işyerinin denetimi sendikalar ve meslek odaları tarafından yapılmalı, inşaat sektöründe taşeron çalışma düzenine son verilmelidir.

Kentsel dönüşüm emekçi halkın beka meselesidir, mülkiyet esaslı yürütülemez!

Mevcut kentsel dönüşüm yasası ve uygulamaları, bütün ülke genelinde daire sahipleri ve müteahhitlerin kararları ile yürütülüyor. Örneğin bir binada hasar tespiti yapıldıktan sonra o binanın geleceği, binada oturanların değil mal sahiplerinin ve anlaşmalı müteahhidin çıkarları doğrultusunda belirleniyor. Oysaki deprem enkazının altında, o binada oturanlar kalıyor. Ev sahibi olan ama evleri tamamen depreme dayanıksız olup, kötü ve sağlıksız koşullarda

oturmaları zorunda kalanlar da hep düşük gelirli, emekçi halktan insanlar. Konutlarını depreme dayanıklı hale getirecek şekilde dönüştürecek maddi güce sahip değiller. Müteahhitlerin evleri için önerdikleri küzi miktarda parayı alıp sonunda kiracı konumuna düşmek ya da mevcut evlerinde oturmaya devam etmek zorunda kalıyorlar.

İnşaat patronlarına, emlak baronlarına ve müteahhitlik firmalarına teslim edilmiş bu düzeni yerle bir edelim!

Günümüz teknolojisi ve inşaat teknikleri ile her binayı ayakta tutacak güçlendirme yöntemlerini uygulamak, Türkiye'de beklenen depremlerden çok daha büyük depremlere dayanıklı yapılar inşa etmek mümkün. Kamu kaynaklarını inşaat firmalarının kredi borçlarını silmeye, müteahhitlerin kâr etmesi için ucuz kredi kampanyaları düzenlemeye, inşaat patronlarına arsa hibe etmeye harcamak

yerine emekçi halkın barınma hakkı için seferber etmek gerekir. Ülke çapında yürütülecek aracısız, taşeronsuz, müteahhitsiz, tümüyle devlet mülkiyeti ve planlama temelinde bir sosyal konut seferberliği ile kısa zamanda bütün yapıların depreme dayanıklı hale getirilmesi tek gerçek çözüm olarak karşımızda duruyor. İnşaat patronlarına, emlak baronlarına ve müteahhitlik firmalarına teslim edilmiş bu düzeni yerle bir etmezsek şehirlerimiz yerle bir olmaya devam edecek. Enkazın altında kalan, on binlerle can veren yine emekçiler ve yoksullar olacak. Sermayenin mülkiyet hakkı dokunulmaz kabul edildikçe emekçi halkın barınma ve yaşam hakkı gasbedilmeye devam edecek. Yaşanacak yeni depremlerden emekçi halkı ancak ve ancak toplumun çıkarlarını zenginlerin çıkarlarının önüne geçirecek bir düzen kurtarabilir. Bu kurtuluş yolu için, gün birlikte mücadele etme gündür.

Armağan Tulun

Hem gönüllü hem örgütlü

Bir kez daha deprem sarstı, sistem yıktı. Bir anda toplumun ruh hali değişti. Derin bir acı, öfke, üzüntü bir yanda, diğer yanda o yıkımın içinde bile bir çıkış yolu, bir umut ışığı görmeyi sağlayan dayanışma ve seferberlik. En girilmez denilen enkazlara giren madenciler, bir canımızı daha o enkazın altında çıkarmak için uğraşan itfaiyeciler, inşaat işçileri, keçe operatörleri, arama kurtarma ekipleri ve niceleri... Kendi gidemese de yüreği orada atan gece gündüz demeden, günlerce uyumadan yardımların toplanması, tasniflenmesi, araçlara yüklenmesi için çalışan insanlar... Elinde olan ne varsa onu, olmayanı da kendisinin ailesinin çoluğunun çocuğunun rızından kısip gönderen bu memleketin emekçi halkı...

Ama düzenin saflarından yükselen “yaraları birlikte saracağız”, “birlikte iyileşeceğiz” seslerinin bu saydıklarımızla hiçbir yakınlığı yok. Ateş düştüğü yeri yakar. Ateş bizim ocağımıza, emekçi halkın evine düştü. O ateşi düşüren, insanların yuvalarını söndüren, evlerini başına yıkan bu düzenin kendisi. Şimdi şirketler sosyal sorumluluk yarışına girmiş, sanki hep birlikte yara almışız gibi propaganda yapıp bir de halktan minnet bekliyorlar. Sermaye düzeninin sosyal sorumluluk dediği, düzenin sadaka mantığıdır. Önce emekçi halkı yoksullaştırıp yardıma muhtaç eder, sonra o emekçi halktan çaldıkları ile sahip olduğu servetten sadaka verir gibi göstermelik bir kısmını ayırır, sosyal sorumluluk projeleri uydurur, yardım eder. Bu sisteme yama yapıp ömrünü uzatmaya çalışır, çalışırken de bu düzenin yarattığı yoksulluktan, eşitsizlikten rahatsız olup bir şeyler yapmak isteyenleri etrafında toplayıp kendi kontrolü altında tutar, düzenin dışına çıkmasına izin vermez. Sermaye düzeni işçinin emek gücünü sömürdüğü gibi, insanların “artık bir şeyler yapmak lazım” duygusunu da sömürmeye kalkacak. Sermayenin, şirketlerin, onların vakıflarının, derneklerinin güdümündeki gönüllülük projeleri muhtemelen pıtrak gibi çoğalacak. Öfkeyi yine sermaye kendi kontrolünde örgütlemeye ve masetmeye çalışacak. Buna izin vermeyelim.

Dayanışma ile bugün hayatta kalanları ayakta tutmak görevimiz ama bundan sonra da yaşamak ve yaşatmak için, esas sermaye düzeninin, bu sistemin enkazını kaldırmak için taşın altına elimizi sokmak gerek. Çünkü başta da söyledik deprem sarsar ama yıkan, insanları enkaz altında bırakan, zamanında çıkaramayan, yardım götürmeyen bu sistemin, sermaye düzeninin kendisi. Patronların kârının insan hayatı da dahil her şeyin önünde olduğu bu düzen böyle devam ettiği sürece, biz ne kadar bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını dilesek de sonucu değiştiremeyiz. Bir sonraki depremde, selde, yangında yine yardıma koşarken buluruz kendimizi.

Böyle olmasın istiyorsak, dayanışmayı daha da büyütelim ama patronların kârı için dönen bu düzenin son bulması için de mücadele edelim bu mücadelede gönüllü olalım ve örgütlenelim. Bu memleketin işçisi, emekçi halkı birbirinin yaralarını sarmak için her zaman yardıma koşar ama örgütlenelim ki bir daha yara almayalım. Unutmayacağız, unutturmayacağız duygusu hâkim ya şimdi. Örgütlenelim ki hep birlikte analım kaybettiklerimizi ama sadece anmakla kalmayalım bunca kaybın, yıkımın hesabını da sorabilelim. Örgütlenelim ki ne olursa olsun bir daha çaresiz hissetmeyelim. Depremin enkazından canlar emeğin gücü ile çıktı, sistemin enkazından da yine emeğin gücüyle çıkabiliriz. O yüzden işçi sınıfının yanında saf tutalım, onun saflarında örgütlenelim.

Kızılay'da skandallar neden bitmiyor?

Depremden sonra Türkiye’de ve Kızılay’da ortaya çıkan skandalların ardı arkası kesilmiyor. Bunun son dönemdeki bir örneği Kızılay’ın depremden sonra Ahbap platformuna çadır satışı oldu. Deprem sonrasında insanların sokakta kaldığı, barınmanın hayati önemde olduğu anda Kızılay, elindeki çadırları doğrudan halka ulaştırması gerekirken bunları bu yardım derneğine para karşılığında sattı. Skandal boyutu taşıyan bu durum halkta da doğal olarak büyük bir öfke yarattı. Çünkü halkın gözünde Kızılay, insanların yardımına ilk koşacak kurumlardan biri ve zaten bu kuruma kan bağışları, maddi yardımlar bu sebeple yapılıyor.

Kızılay’ın elindeki çadırları satacak derecede yozlaşmasının sebebi ne sadece yöneticilerinin iş bilmezliği ile açıklanabilir ne de bu yöneticilerin tamamının AKP üyesi oluşuyla. Kızılay’ı bu duruma getiren, Kızılay’ın faaliyetlerini Kızılay Yatırım Holding üzerinden yani bir sermaye kuruluşu aracılığıyla yürütüyor oluşudur.

Nedir bu Kızılay Yatırım Holding?

Kendi internet sitesinde sıkça sorulan sorular kısmında “Kızılay Yatırım bir kamu kuruluşu mudur? Yahut dernek midir?” sorusuna şu yanıt veriliyor: “Kızılay Yatırım dernek ya da kamu kuruluşu değildir; sahibi %100 Kızılay olan özel bir şirkettir.” 2018’de kurulan bu holding amacını “Kızılay’ın insani yardım faaliyetlerine sağladığı kaynağın devamı için ‘sosyal etki yatırımcılığı’ yapmak” olarak açıklıyor.

Holding’in çatısı altında şu şirketler bulunuyor: Kızılay Çadır & Tekstil, Kızılay Sistem Yapı, Kızılay İçecek, Kızılay Biyomedikal, Kızılay Teknoloji, Kızılay Portföy, Kızılay Sağlık, Kızılay Kültür & Sanat, Kızılay Bakım, Kızılay Etki Yatırım.

Bunların kuşkusuz en önemlileri ve en hayati olanları çadır üretim tesislerinin bağlı olduğu Çadır & Tekstil şirketi ile Türkiye’nin en büyük konteynır fabrikasının bağlı olduğu Sistem Yapı

şirketi. Bugün hayati derecede önemli olan çadır ve konteynır üretimi bu şirketler eliyle yapılıyor. Fakat bu şirketlerin birinci önceliği afet çadırı üretimi yapmak ve acil durumlar için Kızılay Derneği’nin depolarını doldurmak değil elbette. Uluslararası pazarlara açılan bu şirketler diğer özel şirketlerle rekabet halinde çadırlar, tekstil ürünleri, şantiye barınakları, prefabrik yapılar gibi enva-içeşit ürün üretiyor. Hal böyle olunca araç ve amaç yer değiştiriyor; derneğin ihtiyaçlarını karşılamak için açılan fabrikalar, kendi başına kâr elde etmeye çalışan birer işletmeye dönüşüyor. Böylece halkın hayati ihtiyaçları, bu şirketlerin satış stratejisinin bir parçasından daha fazlasını ifade etmiyor.

Ayrıca bu holdinge ait Kızılay İçecek Şirketi 2021 yılında halka arza hazırladığını yani, borsaya açılmayı planladığını açıklamış bulunuyor. Borsaya bile açmayı planladıkları şirketlerle Kızılay Yatırım Holding’in varlığı dahi skandal yaratmaya yetiyor.

Kızılay Başkanı ve aynı zamanda Kızılay Yatırım Holding Yönetim Kurulu Başkanı olan Kerem Kınık skandalın patlak vermesinden sonra açıklamalarda bulundu. Depremin öncesinde bir yurtdışı müşterisi için üretilen 2050 adet çadırın, depremin üçüncü gününde 46 milyon liraya Ahbap’a satışı doğrulayan Kınık bu kaynakla çadır üretimi için hammadde tedariki yapıldığını belirtti. Böylece depremin üçüncü gününe kadar deposunda yabancı bir müşterisi için ayırdığı stokun başka bir yardım derne-

ğine satışını kabul etmiş oldu. Halbuki o çadırlar depremin birinci gününden itibaren Kızılay Derneği’ne devredilip halka ulaştırılabilirdi. Fakat bu özel şirket bir alıcının çıkmasını bekledi. Ayrıca belirtmek gerekir ki AFAD’ın kendisi de Kızılay Çadır & Tekstil Şirketi için kendi internet sitelerinde geçen tabiriyle bir “ulusal iş ortağı” yani bir müşteri.

İşçi denetiminde kamulaştırma ve merkezi planlama dahilinde üretim gerek!

Türkiye’de bir devlet olarak örgütlenen burjuvazinin deprem karşısında nasıl çuvaldığı ortada. Kapitalist sistemin emekçi halkın sırtına nasıl bir enkaz bıraktığı da. Serbest piyasanın sularına yelken açmış bir holding altında faaliyetini yürüten Kızılay’ın milyonlarca insanın evsiz kalmasına, başını sokacak bir yer aramasına yol açan depremden sonra bu hayati ihtiyacı karşılamak karşısında kaldığı durum içler açısı. Depremin üstünden 3 hafta geçti hâlâ yüzbinlerce insan derme çatma barınaklarda, seralarda yaşam mücadelesi veriyor. Kızılay Yatırım Holding çatısı altındaki tüm şirketlerin acilen işçi denetiminde kamulaştırılması gerekiyor. Bu şirketlere ait fabrikaların başta çadır ve konteynır olmak üzere halkın yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayacak ürünlerin merkezi bir planlama dahilinde üretimi için seferber edilmesi gerekiyor. Bunu yapacak güç, bizi serbest piyasa mantığından kurtaracak, kapitalist üretim sisteminin enkazından çıkarak güç işçi sınıfının elinde mevcut!

İşçinin gözünden işçi düşmanı Kızılay

Kızılay’ın holdingleşmesinin tek veçhesi insanlar Şubat soğuşunda sokakta kalmışken binlerce çadırı elinde tutup stokçuluk yaparak alıcı beklemeşi değil. Çadır skandalının ardından Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya dostumuz, Twitter’da yaptığı paylaşımlarla Kızılay’ın işçi düşmanı yüzünü de ortaya koydu. Kızılay’ın işçilerin sendikalaşma hakkını gasp etmek için yaptığı hukuk dışı ve gayrimeşru oyunları aktaran Suat Karlıkaya’nın paylaşımı şöyle:

“Herkes Kızılay konuşuyor. Ben de konuyla ilgili bir bilgi vereyim. Tek Gıda Sendikası olarak Kızılay maden suyu fabrikalarında bakanlıktan yetki aldık. Tabii ki böyle bir yapı ne yapmalı işçinin iradesine saygı duymalı. Peki Kızılay yönetimi ne yaptı? Gitti yetkisiz mahkemede yetkimize itiraz etti. Bunun amacı süreci uzatmaktır. Sadece halka değil çalışan işçisine de yabancı, bildiğimiz kâr hırsıyla büyüme çalışan bir şirket olmuş bunu not ettik. @halktvcomtr @BirGun.Gazetesi

kopmuş. Her şeyi not ediyorsak biz de bunu not ettik. Konuyla ilgili evrakımız buradan paylaşmak istedim. Yanlış mahkemede itiraz ettikleri

için 1,5 yılda daha yeni yetkili mahkemesine geldi. Dava görüşmeye devam ediyor.”

Düzen siyasetinde değil sınıf siyasetinde “birleşe birleşe kazanacağız!”

Düzen siyasetinin matematiğini sınıf siyaseti ile geçersiz kılmak gerekir. Millet İttifakı saflarında “birleşe birleşe kazanacağız” sloganları atılıyor. Güzel! Ama düzen siyasetinin ağa babalarının toplandığı ittifakın emrine girmek midir birleşmek! Fabrikalarda, işyerlerinde ekmek mücadelesinde birlikte mücadele eden işçiler gerçek birliğin ne olduğunu gösteriyor bize. Siyaset yelpazesindeki her partiye oy vermiş olan işçiler ekmek ve hürriyet mücadelesinde birleşiyor. İstibdada karşı soyut demokrasi vaatlerine değil istibdadın grev yaşağını grev yaparak yırtan somut mücadeleye yüzümüzü dönmeliyiz. Sermayenin yalanlarını değil işçi sınıfının gerçek mücadelesini büyüterek hürriyete ulaşabiliriz. İstibdadın zincire vurduğu meclise kaç figüran sokacağımızın bir önemi yok. Emekçi halkın mücadelesini işgalle, grevle, direnişle büyüttüğümüzde, ekmek ve hürriyet kavgası birleştirirsek barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis’in yolunu açabiliriz. Bu düzen, milletvekili sayarak, AKP ile anlaşarak değil emekçi halkın devrimci iradesiyle değişebilir ancak.

Millet İttifakı büyük iç sarsıntılarının ardından Kılıçdaroğlu’nun adaylığında ve bir koalisyon protokolünde anlaşmıştır. Ancak çelişkiler çözülmüş değildir. İttifak bütünlüğünü ne kadar koruyabilir? Millet İttifakı bütünlüğünü koruyarak seçime kadar varsa bile Millet İttifakı’nın yamalı bohçasının içinde Türkiye’nin emekçi halkının ekmek ve hürriyet talebinin karşılığı var mıdır?

Kılıçdaroğlu farklılıklarımızla bir aradayız mesajı vermeye çalışıyorlar. Ancak Erdoğan ve istibdad cephesi önümüzdeki süreçte Millet İttifakı’nın içindeki kimliklere dayanan fay hatlarını provoke etmek için elinden geleni ardına koymayacaktır. Kılıçdaroğlu HDP ile görüşürken şovenizm alabildiğine yükseltilecektir. İstibdad mezhepçilik kartını oynamaktan çekilmeyecektir. Laikleri siyasal İslamcılara karşı siyasal İslamcılara da laiklere karşı kışkırtacak provokasyonlar sahnelenecektir. Mesele mesaj vermek, sözlerini dikkatli seçmek, nutuklarda sosyalistlerden liberallere siyasal İslamcılardan faşistlere kadar en geniş yelpazeye mavi boncuk dağıtmakla çözülemeyecek kadar derindir.

Düzen siyasetinin kimlikler üzerinden ayrışmasının temelinde sınıf çıkarları vardır. Sermaye sınıfı siyasetin en sağından en soluna kadar kimlik politikasının hâkim olmasını ister. Çünkü bu politikanın tek alternatifi sınıf politikasıdır. Toplumun kimlikler yerine sınıflar temelinde ayrışması sermayenin korkulu rüyasıdır. Çünkü sınıf mücadelesi düzen siyasetinin toplumu orta yerin-

den bölen (kimine göre yüzde 50-50 Cumhuriyet-Millet, kimine göre yüzde 70-30 sağ-sol) matematiğini kökten değiştirir. Bir avuç sömürücü burjuva azınlığın karşısında toplumun emekçi ve yoksul yüzde 99’unun işçi sınıfı etrafında birleşmesi olasılığını doğurur.

Millet İttifakı sermayenin çıkarlarına dayanan bir odak olarak, düzen siyasetinin gerici matematiğinin parçasıdır. Toplumun gerçek çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisinin üzerine örtmekte Cumhuriyet ile ortaktır. Kendi birliğini sağlamak konusunda da tek bir ortak paydaya sahiptir. O da sermayenin çıkarlarıdır. Bu o kadar açıktır ki Meral Akşener’in masadan ayrıldığı anlaşıldığı saatlerde Borsa İstanbul’un düşmesinden masaya dönmesiyle birlikte ise tekrar yukarı fırlamasından bellidir. Millet İttifakı açısından bu yamalı bohçayı bir arada tutan diğer gücün ABD emperyalizmi ve NATO olduğunu da hatırlatmak gerekir.

Millet İttifakı’na güvenilemez. Çünkü derin bir ekonomik kriz içindeyiz. Sınıf mücadelesi keskinleşmektedir. Millet İttifakı’nın dayandığı sermaye güçlerinin bu sınıf mücadelesini ezmek için Erdoğan istibdadını tercih etmesi bugünkü politikasından incecik bir çizgi ile ayrılmaktadır. Merkezinde ABD ve NATO’nun olduğu emperyalist saldırganlığın yükseldiği bir dünya savaşının taşlarını döşediği bir dönemdeyiz. ABD-AB emperyalizminin ve NATO’nun bu yolda sayısız hizmetlerini gördüğü Erdoğan’la ve ona bağlı NATO generalleriyle, CIA, MI6, Mossad tedrisatından geçmiş

kontrgerilla ve istihbarat elemanlarıyla yola devam etmeyi tercih etmesi an meselesidir. Bu kararlar kapalı kapılar ardında, halklarının canının ve kanının ortaya konduğu kirli pazarlık masalarında verilmektedir.

Millet İttifakı’nın ortak politikalar mutabakat metni ortadadır. İçeriğinde emekçi halkın ekmek ve hürriyet talebi yoktur. Sermayenin ve emperyalizmin politikaları vardır. Şimdi bilhassa sosyalist muhalefet saflarından şu itiraz yükseliyor. Bunu biliyoruz ama yaklaşan seçim “tek adam rejimi” ile “parlamentar sistem” arasında bir referandumdur. Bunu diyenler 6 Mart’ta açıklanan 12 maddeye baksın. Siyasi okuma yazması olan Millet İttifakı’nın parlamentar rejime geçişten çoktan vazgeçmiş olduğunu görür. 2. Madde diyor ki: “Güçlendirilmiş parlamentar sisteme geçişle ilgili Anayasa değişiklikleri, genel seçimde ortaya çıkan TBMM yapısının mümkün

kıldığı en kısa sürede tamamlanacak ve yürürlüğe girecektir.” Siz herkesi kör alemi sersem mi sanıyorsunuz? Anayasa değişikliği için en az 400 milletvekili, değişikliği referanduma götürmek için en az 360 milletvekili gerekiyor. Millet İttifakı’nın bu sayıya ulaşması son derece zordur. Hele ki geçtiğimiz yıl AKP-MHP tarafından apar topar değiştirilen ve ittifakların aleyhinde düzenlemeler içeren seçim yasasından sonra hemen hemen imkansızdır. Bugün Millet İttifakı ne en az 360 milletvekiline (HDP dahil) ulaşma hedefi ortaya koymaktadır ne de söz konusu seçim yasası değişikliğinin bu seçimde uygulanmasının Anayasa’ya aykırı olduğuna dair herhangi bir tutum geliştirmektedir. 12 madde ortadadır. Millet İttifakı mevcut başkanlık rejimi çerçevesinde bir “koalisyon protokolü” ortaya koymuştur. Bu protokole kendi sözlerini de yutmuş ve Cumhurbaşkanının partili olacağını kayda geçirmişlerdir. Erdoğan’ın üçüncü dönem adaylığının Anayasa’ya aykırı olduğu gerçeği ortada iken Millet İttifakı bunu çoktan sineye çekmişlerdir. Erdoğan’ın meşruyetine halel getirmemeye özen göstermektedirler. Bir Anayasa değişikliği olacaksa bu Erdoğan ve AKP ile birlikte yapılacaktır. Sermaye de bunu istemektedir. Başkalarını bilmeyiz. Ama biz kör de sersem de değiliz. **Millet İttifakı’nın parlamentar seçime geçiş takvimindeki “en kısa zaman” aslında “hiçbir zaman”dır.**

Düzen siyasetinin matematiğini sınıf siyaseti ile geçersiz kılmak gerekir. Millet İttifakı saflarında “birleşe birleşe kaza-

nacağız” sloganları atılıyor. Güzel! Ama düzen siyasetinin ağa babalarının toplandığı ittifakın emrine girmek midir birleşmek! Fabrikalarda, işyerlerinde ekmek mücadelesinde birlikte mücadele eden işçiler gerçek birliğin ne olduğunu gösteriyor bize. Siyaset yelpazesindeki her partiye oy vermiş olan işçiler ekmek ve hürriyet mücadelesinde birleşiyor. İstibdada karşı soyut demokrasi vaatlerine değil istibdadın grev yaşağını grev yaparak yırtan somut mücadeleye yüzümüzü dönmeliyiz. Sermayenin yalanlarını değil işçi sınıfının gerçek mücadelesini büyüterek hürriyete ulaşabiliriz. İstibdadın zincire vurduğu meclise kaç figüran sokacağımızın bir önemi yok. **Emekçi halkın mücadelesini işgalle, grevle, direnişle büyüttüğümüzde, ekmek ve hürriyet kavgası birleştirirsek barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis’in yolunu açabiliriz. Bu düzen, milletvekili sayarak, AKP ile anlaşarak değil emekçi halkın devrimci iradesiyle değişebilir ancak.**

Görev sosyalistlerin omuzlarındadır. Sosyalistler Kılıçdaroğlu ile değil birbiriyle görüşmelidir. Kılıçdaroğlu’nu destekleyerek düzen siyasetine değil ekmek kavgası veren işçilerle buluşarak sınıf siyasetine yönelmelidir. Sınıf siyaseti bugün sermayeden, emperyalizmden ve devletten bağımsız, işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarının dolaysız temsilcisi olan bir sosyalist Cumhurbaşkanı adayıdır.

Ertuğrul Oruç**Sağlık hizmetleri afete göre yapılandırılmalı**

6 Şubat günü toplam 10 şehrimizi etkileyen, aynı gün içinde ardı ardına meydana gelen iki deprem sonrası resmî rakamlara göre 46 bine yakın insanımızı kaybettik. Yine resmî rakamlara göre 448 sağlık emekçisi hayatını kaybetti. Bu kadar fazla can kaybının yaşanmasının nedeni binaların çürük yapılmış olması. Hastanelerin de içinde bulunduğu kamu binalarının yıkılmış olması, yolların ve havaalanlarının hasar görmesi ise can kaybını arttıran önemli bir etken oldu.

Depremde bazı şehirlerin yarısından fazlası yıkıldı. Bu derece ağır bir yıkımla başa çıkabilmek elbette mümkün değil. Böyle bir tablo ile karşılaşmamak için yapılması gereken başlıca iş, depremle karşılaşmadan önce depreme dayanıklı binalar yapmak. Hastane gibi kamu binaları, havaalanı ve şehre ulaşım sağlayan kara yollarının ise daha dayanıklı yapılması lazım. Ancak, bu binaların yıkımın ağır olduğu yerlerde ayakta kalamadığını gördük. Oysa 99 depremi sonrası çıkarılan bir dizi yönetmelikle kamu binalarının (özellikle hastanelerin) çok daha sağlam yapılması öngörülmüştü. Keza karayolu ve havaalanları için de benzer yaklaşım mevcuttu.

Bu depremde Hatay, kötü şekilde bunu tecrübe etti. Şehirdeki binaların yarısından fazlası oturulamaz hale geldi. Merkez ilçe Antakya'daki ve Samandağ ilçesindeki hastaneler ya yıkıldı ya ağır hasar aldı, şehirlerarası yollar ciddi hasar gördü, havaalanı kullanılamaz hâle geldi, İskenderun limanında çıkan yangın nedeniyle deniz yolu da uzun süre kullanılmadı. Şehrin dünya ile bağlantısı kesildi. Günlerce arama-kurtarma faaliyeti başlayamadı, yaralılara yeterli müdahale etme veya sevk etme olanağı olmadı. Tam bir can pazarı yaşandı. Depremden Hatay ile benzer şekilde etkilenen Adıyaman'da ise, hastanelerin ayakta kalması, yolların kullanılabilir olması, deprem sonrası arama-kurtarma faaliyetleri ve yaralılara müdahale ve sevk işlemleri anlamında şu ankinden çok daha vahim bir tablonun ortaya çıkmasını engelledi. Aksi muhtemelen binlerce kişinin daha ölümüne sebep olacaktı.

Sağlık Bakanlığı ise her biri depremzede olan sağlık emekçilerini ilk andan itibaren tüm özlük haklarını koruyarak sahadan çekip, ülkenin geri kalanındaki sağlık emekçilerini bölgeye görevlendirmesi gerekirken depremzede sağlık emekçilerini zorla çalıştırmayı seçti. Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve SES (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası), aralarında binlerce doktorun bulunduğu on binlerce gönüllü sağlık emekçisinin bölgeye gitmeye hazır olduğunu bildirmesine rağmen, Bakanlık bölgedeki sağlık emekçilerini işe koştu. Oysa yapılması gereken ülkede hiçbir şey yaşanmamış gibi sağlık hizmetlerini yürütmek değil, afete göre yeniden yapılandırmaktır. Teşvik sistemini kaldırmak, ilaç ve muayene katkı paylarını sıfırlamak, bölgeye gidecek sağlık emekçilerinin maaşlarına ek katkı yapmak ve belli bir gün ve sırayla, tüm hakları korunarak, tüm ihtiyaçları karşılanarak sağlık emekçilerini deprem bölgesine görevlendirmektir. Ancak bunlar hâlâ yapılmış değil.

Hastaneleri, yolları, havaalanlarını depreme dayanıksız yapmak; afete müdahale edememek, organizasyonu yapamamak yalnızca işi bilmemekle, yeteneksizlikle açıklanamaz elbette. İnsanların öleceğini bilerek sırf daha fazla kâr etmek için inşaatları denetimsiz olarak çürük yapılmasını sağlayan, emekçileri her ne pahasına olursa olsun çalışmaya zorlayan kapitalist düzen esas sorumlu. Ama bu düzeni sürdürmek için elinden geleni ardına koymayanları da unutmayacağız. Nasıl bugün depremin yaralarını saranlar emekçi halksa, yarın bu düzeni sarsıntıya uğratan her şeyin hesabını saranlar da emekçi halk olacaktır.

Emperyalizmin biyolojik silah yalanıyla başlayan, milyonların ölümüne sebep olan Irak işgalinin 20. yılı

11 Eylül 2001'de Amerika'nın New York kentinde El-Kaide tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. Dünya Ticaret Merkezi'nin bulunduğu İkiz Kulelerin yıkıldığı bu saldırıyı bahane eden Amerikan emperyalizmi, saldırının hemen ardından modern bir haçlı seferi ilan etti. Tüm dünyaya "ya benimlesin ya da düşmanım" dedi. Bu anlayışla önce Taliban'ı bahane edip Afganistan'a, ardından Saddam Hüseyin'i bahane edip Irak'a saldıran Amerika ve müttefikleri daha sonra Libya ve Suriye'ye askeri müdahalede bulunacaklardı. Emperyalizmin bahanesi biyolojik silahlar, saldırıya bulunduğu kılıf "demokrasi getirmek"ti.

Bundan tam 20 yıl önce 20 Mart 2003 tarihinde Irak topraklarına ilk Amerikan bombaları düşmeye başladı. Amerikan ordusu, yanına İngiliz ordusunu da alarak bir işgal harekâtı başlattı. İşgalin hemen ardından Irak'ın biyolojik silahlara sahip olduğuna dair iddiaların tamamen yalan olduğu ortaya çıktı. Amerikan ve İngiliz emperyalizminin Irak'a demokrasi getireceği iddiasıyla başlattığı ve sonunda 1 milyondan fazla insanın öldüğü, alt yapısı yerle bir edilmiş, mezhep ve etnik temeller üzerinde bölünmüş, bir Irak kaldı geriye.

AKP emekçi halkın itirazlarına rağmen ülkeyi emperyalist savaşa ortak etti!

Saldırının başlamasından önce Türkiye'yi de bu kanlı ve kirli savaşa ortak edecek bir tezkere meclis gündemine geldi. Tezkerenin görüşüldüğü tarihte anılan 1 Mart Tezkeresi meydanlarda yüzbinlerce emekçinin katıldığı eylemlerin de etkisiyle reddedildi. Böylece 60 binden fazla Amerikan askerinin Türkiye üzerinden Irak'a saldırmamasının önüne geçildi. Fakat Erdoğan'ın 14 Mart'ta Başbakanlık koltuğuna oturması ve bastırmasıyla 19 Mart'ta yeni bir tezkere hazırlanıp kabul edildi. Bu sayede İncirlik'ten kalkan Amerikan uçakları tezkerenin kabulünden saatler sonra Irak halkının üzerine bombalar yağdırdı.

Emperyalizm yıkımdan başka bir şey getirmezi!

Bugün Afganistan'dan Irak'a, Libya'dan Suriye'ye kadar geniş alanlarda etkisini gösteren emperyalist müdahalelerin sonuçlarına bakıp bir muhasebe yapmak, doğru dersleri çıkarmak işçi sınıfı ve emekçi halkımız için hayati öneme sahip. Irak halkının durumu ortada; yağma, talan ve yıkımla geçen yıllar, öldürülen çocuklar, tecavüze uğrayan kadınlar, hapishane adı altında işletilen işkencehaneler. Emperya-

list işgal Irak'ın sadece alt yapısını ve mevcut imkânlarını yerle bir etmedi, aynı zamanda geleceğini de mahvetmiş durumda. Ülkenin sahip olduğu petrol ve doğal gaz gibi doğal zenginliklere rağmen ne zaman toparlanabileceğini söylemek hâlâ mümkün değil.

Bu yıkımın sorumlusunun Amerika'sıyla, İngiltere'siyle emperyalizm ve onun işbirlikçileri olduğunu unutmamalıyız. Emperyalizmin tüm dünya halklarının baş düşmanı olduğunu, emperyalizmle işbirliğinin halklara yıkım ve kanlı suçlara ortak olmak dışında bir şey vaat etmediğini bir kez daha görmeliyiz. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere Avrupa emperyalizmine, İngiliz emperyalizmine, onların Ortadoğu'daki ileri karakolları olan Siyonist İsrail'e karşı mücadele etmeliyiz. Bu da yetmez ülkemizde bulunan tüm emperyalist üslerin kapatılması için seferber olmalı, emperyalizmin savaş aygıtı NATO'dan çıkmak ve NATO'nun yıkılması için mücadele etmeliyiz. Bugün iktidarda olan Erdoğanların elinde de Irak halkının kanı vardır. Emperyalist zincirleri kırma ve katillerden hesap sorma görevi işçi sınıfının omuzlarındadır. Emperyalizmin mezaliminden ve yaratacağı yıkımdan kurtuluş ancak böyle mümkün olabilir.

Ölümünün 140. yılında Marx'ın mirasına sahip çıkabilmek

14 Mart 1883'te hayata veda eden işçi sınıfın büyük önderi Karl Marx'ın ölümünün 140. yıldönümü. İçerisinde bulunduğumuz dünyayı, bir bütün olarak üretim ilişkilerini ve siyasi mücadelelerde yansımaları bulan sınıf mücadelesini, tarihin devriminin nasıl gerçekleştiğini Marx'tan bu yana daha berrak bir şekil-

de anlatabilen kimse çıkmadı. Marx'ın gerçek öğrencileri olmayıp onu aşmayı planlayanlar, ya Marx'ın anlattıklarını başka anlaşılabilir kelimelerle anlatarak onun kötü bir kopyasını sundu ya da Marksizmi tersyüz etti. 2008'de başlayan ve halen devam eden Üçüncü Büyük Depresyon döneminde dikkatler yeniden Marx'a yö-

nelerken, Amerikan ve İngiliz emperyalizmi başta olmak üzere emperyalizm, Rusya ve Çin'e karşı dünyayı bir üçüncü savaşa sokma arifesindeyken, tarihin sonunun gelmediği ve Karl Marx'ın ileri sürdüğü tarihin hareket yasasının halen geçerli olduğu karşı konulamaz şekilde açık.

Avrupa işçi örgütlerinin önderi

Marx, yalnız yapıtları ve öğretisi ile değil, 19. yüzyılın çalkantılı yıllarında verdiği örgütsel mücadeleler ile de dünya proletaryasının önderidir. Her ne kadar liberalizmden payını alan post-marksist düşünürler, onu yalnız bir iktisatçı, bir filozof gibi sunsa da, Karl Marx, fildişi kulede yazarlık yapmamış, Avrupa'daki işçi örgütleri ve sendikaların içinde bir devrimci olarak bizzat çalışmıştır. İşçi sınıfının uluslararası çapta örgütlenmesini bir zorunluluk

olarak gördüğü için Birinci Enternasyonal'de mücadele yürütmüş ve ona önderlik etmiştir.

Sürdürdüğü örgütlü mücadelenin bir yanı da işçi sınıfının stratejisini ve programını oluşturmasıdır. İşçi sınıfının gündelik mücadelelerinin, sermaye sınıfından bağımsız bir işçi partisi içerisinde siyasi mücadeleye doğru yol alması gerektiğini, bu mücadelenin ancak bağımsız bir şekilde inşa edilebileceği savunusunu zihinlere kazımıştır. Burjuva-

zinin hâkim olduğu kapitalist devletin yıkılması ve bu aygıtın parçalandıktan sonra bir işçi devleti kurulması gerektiğini ileri sürmüş, pek çok genç devrimciyi bu fikirle eğitmiştir. Proletarya diktatörlüğü kavramı ile işçi sınıfının egemen güç olarak, işçi devriminden sonra kontrolü tek elde toplaması ve zor gücünü yerinden ettiği sermaye sınıfının tasfiyesi için kullanması gerektiğini savunmuştur.

Marx'ın mirası

Marx'ın mücadele arkadaşı Engels, parlamenter budalalık kavramını tarihin ve tarihte ilerlemenin parlamento salonlarında alınan kararlar ile gerçekleştiği, meclis dışındaki olayların ise ikincil bir öneme sahip olduğu yanıtı şeklinde anlatmıştır. Marx ve Engels'in 19. yüzyılda karşısında mücadele ettiği bu eğilim, günümüzde de varlığını sürdürüyor. İşçi sınıfının meclis seçimlerinde de oy hakkını kullanmaktan

geri durmaması kılıfı ile ön plana çıkarılsa da, bu yöntem işçi sınıfının bağımsız iradesinden ve kuvvetinden vazgeçmesi ile vücut buluyor. Bugün Karl Marx'ı layıkıyla anmak, işçi sınıfı ve emekçi halkın bağımsız siyasal mücadelesi için çalışmak, hâkim sınıfların çeşitli kanatları arasında mekik dokumamak ile mümkün olabilir. Marx'ın şu sözleri hatırlanmalıdır: "İşçi sınıfının kurtuluşu kendisi tarafından kazanılabilir." Bu

yöntem, Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi halkın gerek ekonomik darboğazdan gerek baskıcı ve keyfi yönetim olan istibdattan kurtuluşu için halen tek yoldur. Aksi, emekçi halkı aldatmak ve yanlış yöne sürüklemek olur. Karl Marx'ın 140. ölüm yıldönümünü, düzenin tamiri amacıyla değil, gerçek bir kurtuluş için mücadele etmek şeklinde, Marx'ın mirasına sahip çıkarak idrak ediyoruz.

Sungur Savran

Yedi kocalı Hürmüz

2 Mart Perşembe-6 Mart Pazartesi arasında yaşananlar üzerine Kılıçdaroğlu ekibinden biri bir film yapsaydı adını hiç kuşku yok "Cehennemde Dört Gün" koyardı. Erdoğan'ın 2017'de "mühürsüz referandum"da "atı alıp Üsküdarı geçmesi"nden bu yana Kılıçdaroğlu bütün yatırımını İyi Parti üzerine yapmıştı. 2018 seçimlerinde ödünç verilen CHP milletvekilleri, 2019'da Ekrem İmamoğlu ve Mansur Yavaş üzerinde birlikte kilitlenme, "Millet İttifakı", "Altılı Masa", ortak anayasa değişikliği, politikalar mutabakatı... Sonra birden ortanıza kapıyı çarparak çekip gidiyor.

Elde var hüzmün. CHP o dört gün boyunca kuyruğu dik tuttu ama Akşener'in gidişi projenin sonu idi aslında. İstendiği kadar "Beşli Masa" sözleri telaffuz edilsin, kalan partiler artık CHP için daha az milletvekili çıkarmasına yol açacak birer yükü. Üçü "intikam partileri" olarak nitelenebilir. Wall Street ve Londra City Türkiye mümesili Ali Babacan, Türkiye emekçilerinin posasını tam çıkarmadan kenara itilmesinin intikamı peşinde.

"Suçişleri Bakanı" kavramına nazire ile söylersek Boşişler Bakanı iken bu gazetede adı "Sıfır Ahmet Paşa" olan Ahmet Davutoğlu yeni DAİŞ'ler yaratarak "Komşularla Sıfır Sorun" politikasını daha da yukarı taşıma fırsatının inkâr edilmesinin intikamı ile yanıyor.

Saadet Partisi ise bir bütün olarak Erbakan'ın heykelin kaidesi üzerinden indirilmesi tarihî suçunun intikamının peşindedir. Demokrat Parti'ye gelince, o, 77 yıl önce kurulmuş aslının tam bir karikatürüdür.

Meral Akşener masadan kalkınca sadece Demokrat Parti değil, bütün Millet İttifakı bir karikatüre döndü. O dört gün içinde Tayyip Erdoğan'ın, hele o otomobilinin camından muhabirlere verdiği demeci gördüyseniz sadece ağzının görüldüğü sahnede, çok ciddi konuşurken bile aslında dudaklarında nasıl bir gizli gülücük olduğunu görmek pek kolaydı.

Bu yaşananlardan herkesin, sosyalist solda, işçi-emekçi halk cephesinde, ezilen kitlelerin saflarında herkesin, mutlaka çıkarması gereken iki temel ders var.

Birincisi, ev ev dolaşan mevlûthanlar gibi her gece televizyon televizyon dolaşan ve güvenlikten ekonomiye her konuya maydanoz olan o "uzman"ların ve "kulisim kulisim" diye yırtınan dedikodu kumkuması "gazeteciler" in ne kadar boş, ne kadar kof olduğu çarpıcı biçimde kanıtlanmıştır. Sadece iki örnek verelim.

Perşembe gecesi tek bir "ortak anlayışa ulaşılmıştır" ifadesi yüzünden "Meral Akşener bu imzadan sonra masadan kalkamaz" diye yüksek fikir beyan edenlerin listesini yapmak bile zor.

AKP kanadında bölünme dolayısıyla dört köşe yandaşlar ile Akşener gidince Millet İttifakı'nın sola kaymaya başladığı hayali görmeye başlayan muhaliflerin koro halinde "Akşener artık masaya dönmez, dönmez" kesinlemelerinin bolluğu. Sosyal medya hâlâ yazıldıkları anda yanlışlığı kanıtlanmış o mesajlarla dolu. Ah bir meraklısı şunların listesini yapsa.

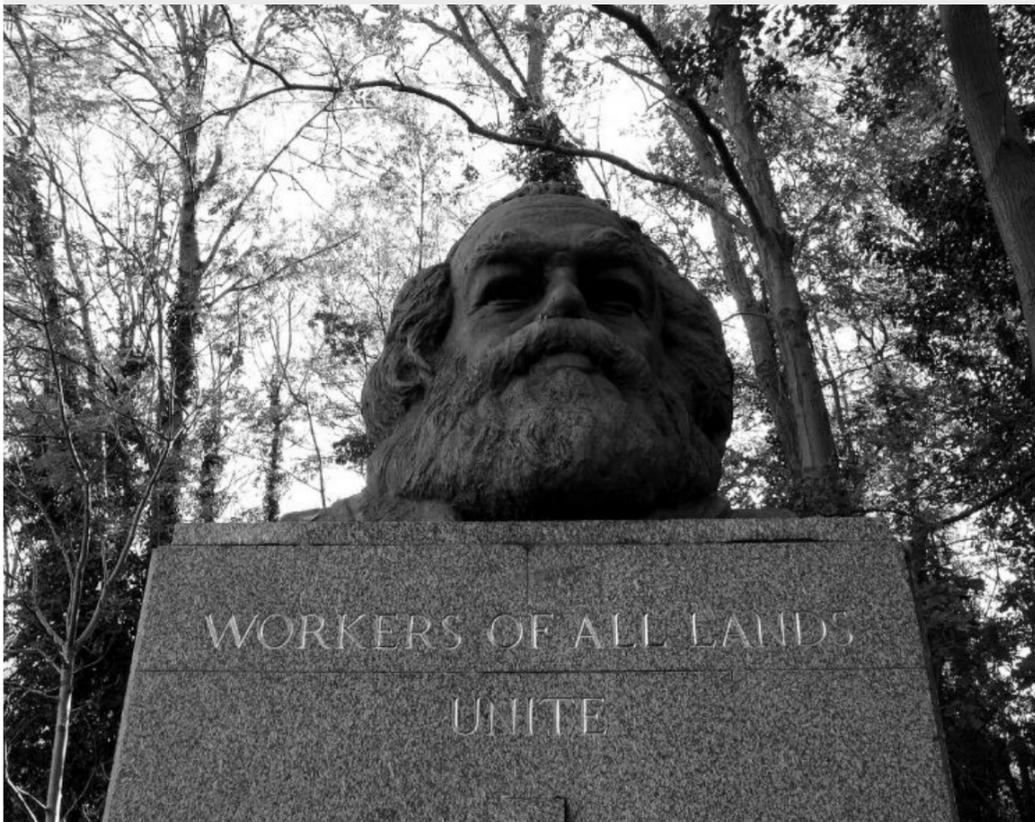
İkinci dersimiz birincisiyle iç içe de anlatılabilir. Biz ilk gün yamalı bohça teyel yerlerinden söküldü dedik. Bunun şimdi olmasaydı seçimden sonra olması ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyledik. Yani yaşanan ana ilişkin bir sonuç çıkarmadık, bu altı benzemizin doğaya aykırı birliğinin bir işe yaramayacağı, üstelik bir gün en olmadık anda çatlama potansiyeli taşıdığı gerçeğini vurguladık. Partimiz bu önemli anda bir bildiri çıkarmaya hazırlandı. Bu bildiriye Pazartesi'ye kadar yayınlamadık. Bu, işin öngörü yanı. Dileklerini gerçeklerin yerine koymak herkesi yanıltır. Ama Marksistler kendi yöntemlerini uygularlarsa bu yanılığa en zor düşecek akımdır.

İkinci ders açıktır: Bu ucube ittifak Türkiye'yi istibdattan kurtarmaz. Ekmek ve hürriyet mücadelesini işçi sınıfının diğer bütün emekçileri, yoksulları ve ezilenleri kendi etrafına toplaması başarıya kavuşturacaktır. Kılavuzu karga olanın başı "Cehennemde Dört Gün"lerin tekrarıyla yanacaktır.

Bir de yeni durum doğdu. Kılıçdaroğlu'na yedi tane gardiyan tayin edildi. Yedi kocalı Hürmüz oldu! Yedi tane cumhurbaşkanı yardımcısı. Üçü köktendinci gelenekten geliyor. İntikam partilerinin genel başkanları. İkişi faşist gelenekten geliyor: Akşener ve Yavaş. Biri Türkiye'nin 70 yıllık NATO aşk hikâyesinde NATO'ye en çok köle olmuş partinin geleneğinden. Yavaş ve İmamoğlu ayrıca "biz CHP'li belediye başkanlarıyız" demek yerine "biz Millet İttifakı'nın belediye başkanlarıyız" diyor. Kılıçdaroğlu otobüsünün arkasına "Asla yalnız yürümeyeceksin" yazmış, bir de İngilizcesini eklemiş. Doğru, izin vermezler zaten gardiyanlar, mevcutlu olarak yürüyor demokrasi (!) Kılıçdaroğlu!

Londra City dedik, Sıfır Ahmet Paşa dedik, başka şeyler söyledik. Bunlar gardiyan ama bir de tutukluya bakalım. Kılıçdaroğlu tarihe, 1960'lı ve 1970'li yıllarda Türkiye işçi sınıfının coşkun selini durdurmak için Ecevit'in burjuvazi adına ve namına CHP'yi "ortanın solu" bir parti haline getirmesinden yaklaşık 60 yıl sonra, partiyi yeniden düpedüz bir sağ parti haline getiren şahsiyet olarak geçecek.

Bu bakımdan gardiyanlara çok iş düşmeyeceğini teslim edebiliriz. Sağcılık gerekiyorsa onu Kılıçdaroğlu zaten paşa paşa yapacaktır.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

“Türkiye tek yürek” kampanyasının gerçek yüzü:

Emekçi halkın yüreği gözünü para bürümüş kapitalistlerle bir atmıyor!

Depremın ardından televizyonlarda “Türkiye tek yürek” sloganı ile canlı yayında bağış toplama kampanyası yapıldı. Bu programda Merkez Bankası başta olmak üzere devlet kurumlarının ve kamu bankalarının bağış yapması haklı olarak çok tartışıldı. Devletin parayı bir cebinden alıp diğer cebine koymasını bir dayanışma ve yardımlaşma seferberliğiymiş gibi göstermesi trajikomikti!

Ancak bu tartışma özel sektö-

rün “bağış” adı altında sergilediği çirkin oyunun önüne geçti. Birbiri ardına canlı yayına bağlanan patronlar yüzbinlerce hatta zaman zaman milyonlarca lirayı bulan bağışlar yaptılar. Bağış rakamları ne kadar yüksek olursa olsun günün sonunda kazanan patronlar oldu. Çünkü bu bir dayanışma kampanyası değil reklam kampanyasıydı!

Kanıtlar ortada! Bu yayın önce bir reklam kampanyası olarak planlanmıştı. Reklamcılar Derneği “Türkiye Tek Yürek” programı

için reklam tarifelerini tüm üyelerine eposta olarak gönderdi. Reklam saniye fiyatı 20 bin TL olarak belirlenmişti. Daha sonra reklam yayını ile gelir elde etme formatından çıkarılıp bağış toplanacak bir programa çevrildi. Ama onun bile yazılı olmayan bir tarifesi vardı. Yapılan bağış tutarına göre şirketlerin isminin alttan geçen bantta yazması, sadece sunucular tarafından anons edilmesi ya da telefonla programa bağlanma gibi seçenekler şirketlere sunuldu. Bu bile programın şirketler için kârlı bir reklam kampanyası olduğunu ispatlamaya yeter.

Ama hesap da ortada! Depremın ardından şirketler doğal olarak yazılı ve görsel medyada reklam faaliyetlerini durdurdu. Yaklaşık bir ay boyunca da reklam vermediler. Bu şirketlerin yıllık reklam bütçeleri 500 Milyonlardan başlıyor 1 Milyar TL’yi geçebiliyor. Yani bu şirketler deprem dolayısıyla reklamlara ara verdikleri için bütçelerinden Şubat

ay için ayırdıkları milyonlarca liradan zaten tasarruf etmişlerdi. Reklama ayırdıkları paranın çok daha azını “bağış” kisvesi altında harcadılar.

Bu sözümona bağışın reklam değeri de ölçülebilir. Şirketlere ilk başta eposta ile gönderilen tarifeye göre ekranda 1 dakika görünmenin reklam değeri 1,4 Milyon TL. Reyting hesabına göre de aşağı yukarı benzer bir değer ortaya çıkıyor. “Türkiye Tek Yürek” programı 29.68 reyting almış, şu anda TV’de ortalama fiyatları ile hesaplandığında 1 dakikalık reklamın değeri yine 1 Milyon TL’yi geçiyor. Burada da bitmiyor. Bağış verilen rakam kurumsal vergi matrahından düşüldüğü için 1 Milyon TL bağış yapan bir şirket yüzde 20’den 200 bin lira da vergi avantajı elde ediyor. Şimdi bu hesapla yapılan bağışları tekrar düşünün!

Sermaye verdiği her kuruluş karşılığını fazlasıyla alırken emekçi halk karşılık beklemeden

seferber oldu. Kimisi bedenen bölgeye koştu. Kimisi yardım topladı. Ayın sonunu nasıl getireceğim diye her kuruluşun hesabını yapan işçi emekçi aileleri ellerinde avuçlarında ne varsa deprem bölgesine gönderdiler. Bağış kampanyasından bile kâra geçenlerin düzenidir kapitalizm! Bu düzenin kalbi yoktur, “tek yürek” olan sadece emekçi halkımız olmuştur!

Depremzadeler

On ili etkileyen on binlerce insanımızı kaybettiğimiz Kahramanmaraş depremi emekçi halk için büyük bir felaket! Ancak kapitalist düzende emekçi halkın yaşadığı felaket sermaye için kâr etme fırsatıdır. Deprem gece 04.17’de gerçekleşti 5 saat sonra Borsa İstanbul açıldığında çimento, demir-çelik ve inşaat şirketleri tavan yaparak güne başladı. Daha sonra Borsa 5 gün işleme kapatıl-

dı. Ancak Borsa İstanbul tekrar açılır açılmaz depremin yıkımının sermayeye müjdelediği çimento, beton, demir-çelik, cam talebi söz konusu şirketlerin hisselerini yeniden uçuşa geçirdi. Şubat ayı bittiğinde bu şirketlere yatırım yapanlar kazanmış, Oyak Çimento (Ordunun sermaye kolu olan Ordu Yardımlaşma Kurumu’na ait) yüzde 136 getiri sağlamış, ÇİMSA (Sabancı), Erdemir, Kardemir,

Şişecam gibi şirketler onu takip etmişti. Hatta deprem bölgesinde olan İsdemir (İskenderun Demir Çelik) bile yüzde 40 getiri ile üst sıralardaydı.

Son dönemde televizyonlarda, gazetelerde ve sosyal medyada “hangi ilçeler sağlam?” sorusu git gide popüler olmaya başladı. Deprem profesörleri ile yapılan röportajlarda bilimsel birkaç sorunun ardından mutlaka konu “hangi ilçeler güvenli hangileri çürük” meselesine getiriliyor. Deprem profesörleri bir ilçe için “sağlam” dediğinde saniyeler içinde bu bölgelerdeki konutları ve arsaları parsellemiş zenginler milyonlar kazanıyor! Bu profesörler bir ilçeye “çürük” dediğinde, halkın içine korku salınıyor öte yandan emlak baronları için araziler ve evler ucuzluyor. Rantsal dönüşüm için ellerini ovuşturarak bekleyen müteahhitler için fırsatlar artıyor.

Mesela 1999 depreminde

popüler olan Prof. Ahmet Mete Işıkkara’nın gayrimenkul şirketine danışman olduğu ortaya çıkmıştı. Son dönemde ekranlarda en çok boy gösteren, sosyal medyada da oldukça popüler olan profesörlerden Celal Şengör, Şengör Gayrimenkul Yatırım A.Ş. yöneticisi olduğu için YÖK’ten soruşturma geçirmiş biri. Bu soruşturmanın temelinde siyasi veya başka türlü husumetler olabilir. Ama Şengör’ün kendisi bu şirketin arsa alım satımı için kurulduğunu kabul etmiş bulunuyor.

Nedense “hangi ilçe sağlam” diye profesörleri sorguya çeken televizyoncular ne bu kişilerin ne de karar makamında olan merkezi ve yerel yöneticilerin deprem bölgelerinde sahip olduğu gayrimenkulleri, ortağı olduğu inşaat şirketlerini vb. sorgulamıyor.

Ama bizler tüm bunları sorgulamalıyız. Türkiye bir deprem ülkesi bunu değiştiremeyiz. Ama emekçi halkın depremzede olduğu, ülkeyi ise depremzadelerin yönettiği bu düzeni tepe taklak etmeliyiz!

ŞUBAT AYINDA EN ÇOK YÜKSELEN HİSSELER (BIST100)			
Hisse	Önceki	Son	Getiri (%)
OYAK	21,42	50,7	136,99
CHSA	81,85	124,5	52,11
BUCM	5,94	7,3	42,00
İSDE	22,1	44,98	40,12
KRDMD	16,47	22,94	24,88
SISE	39,54	47,2	19,37
AKSA	17,4	19,6	18,38
KMPC	83,95	111	18,35
YILO	27,38	32,08	17,0
EREGL	38,1	44,1	15,75

Çözüm basit! Engel kapitalist özel mülkiyet düzeni!

Emlak baronlarının elindeki konut fazlası kamulaştırılsın

Sermayenin mülkiyet hakkı halkın barınma ve yaşama hakkıyla örtüşmüyor tam tersine çelişiyor. Yıkıcı bir depremin beklenildiği İstanbul’da 300 bin konutun depreme dayanıksız ve acil dönüştürülmesi gerektiği belirtilirken bu sayıdan çok daha fazla konut emlak zenginlerinin elinde yatırım amaçlı olarak bomboş bekliyor. Son olarak İBB’ye bağlı bir konut imar şirketi olan KİPTAŞ’ın genel müdürü bu boş konutların sayısının 750 bin olduğunu açıkladı.

Uzun zamandır Gerçek gazetesini olarak Türkiye çapında milyonlarca konut fazlasını gündeme getiriyoruz. İşte çözüm orada karşımızda duruyor. Boş duran konutlar İstanbul’da derhal dönüştürülmesi gereken çürük evlerde oturanların geçici ikameti için yetiyor da artıyor bile. Geriye en 2 milyona yakın depremzedenin ikamet edebileceği 450 bin konut kalıyor. Çözüm karşımızda duruyor. Bu konutlar derhal kamulaştırılmalıdır! Bunun önündeki

tek engel kapitalist sistemde özel mülkiyet hakkının barınma ve yaşam hakkının bile önünde tutulmasıdır!

Bu boş evleri işçinin, emekçinin, memurun, esnafın yıllarca dışından tırnağından arttırarak aldığı evlerle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bu evlerin de birçoğu depreme dayanıksızdır. Bu konutlar emlak baronlarının, müteahhit sermayesinin ve para babalarının elindedir. Yıllarca emekçi halkın kanını emerek bu varlıkla-

rı elde ettiler. O müteahhitler ki Ağaoğlu’nun itiraf ettiği gibi deniz kumu kullanarak, malzemeden çalarak halka çürük konutlar yapıp satarak zengin oldular. Depreme dayanıklı ve iyi koşullardaki evleri ise kendilerine sakladılar. Dünyanın burjuvalarına satıp zengin oldular. Bu sebeple söz konusu boş konutların hepsi ve daha fazlası derhal tazminatsız kamulaştırılmalıdır!

Kamulaştırmadan geri duranlar gelecekte yaşanacak bir

depremin katliama dönüşmesinin sorumlusu olacaktır. Emekçi halk barınma ve yaşam hakkını sermayeye karşı savunmak için seferber olmalı ve bu talebin arkasında durmalıdır.

